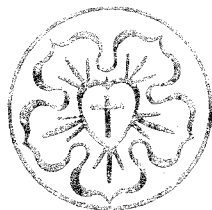

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1999. őszi

VI. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

INGYENES

GÁRDONYI GÉZA: ÍRÁS A BIBLIÁBA

*Ez a könyv a könyvek könyve
Szegény ember drága gyöngye,
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja,
Boldog, aki rátalál,
Szomjas lélek forrás kútja
Hol pohárral Krisztus áll.*

*Gyermeknek is „mily szép rege”!
Bölcsnek „rejtettnek tengere”.
Fal, s túl rajta élő hangok
Köd, s benne zengő hárfák, lantok.
Templomok közti legszebb templom
Csak megnyitom, s benne vagyok.
Ablakán a paradicsom
Rózsáira látok.*

*Ez a könyv az örök törvény
Királyon lánc, rabon napfény.
Tévelygőknek hívó harang,
Roskadóknak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbűgás
Viharverinek eresz ez,
Haldoklóknak angyalzigás
„Ne félj, fogd a kezemet!”*

*Minden fakul, minden romlik
Márványvár is összeomlik.
Bíberlepek ronggyá válnak
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke,
Ez a könyv a Mózes bokra
ISTEN szíve dobog benne.*

Templom

Valakinek egyszer eszébe jutott, hogy miért ne lehetne a templonépületeket hétköznapiokon más célra hasznosítani (például tollaslabda-stadionnak). Nincs igaza, mert vannak dolgok a világon, amelyeket nem lehet kizárólag gazdaságossági szempontból nézni. Én sem tudtam soha ilyen szemmel nézni a templomot. Korábban csak esztétikai élményt jelentett nekem, mert bármire járok, távolról meglátom, és minden irányból más-más képet mutat. Azonban hitre jutásom óta már jelkép is. Jelképe a lelki valahová tartozásomnak. De több is annál, mert valóságos otthon is jelent.

Igazi otthon nekem ez a templom. Már amikor belépek, más a levegő, s nem csak a hívős miatt. A csend, a súlyos falak, az ódon templompadok. A sok zug, amely mind mesél és emlékeket idéz. A hátsó padok a gimnázium feől, ahol kisgyerekként még nagyszüleimmel ültem. Sokáig csak abból az irányból ismertem a templom belsejét. Onnan hallgattam még 1987-ben Győri Gábor bemutatkozó szolgálatát is... Aztán a próbák és előadások a Paraklétoossal, a Győry-teremben, és lenn, a templomban. Most pedig elmondhatom, hogy immár a szószékről is ismerős mindez.

Milyen jó vasárnapról vasárnapra felfedezni a megszokott helyeken az ismerős arcokat! Idővel egyre több lesz ismerős. Bár talán azt is kívánhatnám, hogy egyre több új arcot lássak. Mert az azt jelentené, hogy növekedünk. Legszívesebben azt mondom, hogy bárcsak a megszokott, ismerős arcok mellett egyre több arcot kelljen megszoknom, egyre több nevet kelljen megtanulnom. És ahogyan a templom zugaihoz emlékek fűződnek, úgy az arcokhoz is szeretetteljes emlékek kapcsolnak, egyre többhöz.

Osszuk meg egymással mindazt, amit jelent nekünk a templom! És amit egymás számára jelentünk... Mert így épülhetünk fel mi is. Lelki házzá, amely otthon lehet másoknak is, lelki otthonlanoknak is.

Nagy Ervin

Igehirdetés 1999. július 11-én, a
Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnapon,
Rm 6,3 - 11 alapján

Keresztyén Gyülekezet. Krisztusban szeretett Testvéreim!

Most, amikor először álltok ezen a szószéken, mint az orosházi gyülekezet immár beiktatott segédlelkésze, engedjétek meg, hogy néhány mondat erejéig személyes legyek.

Már valószínűleg több is, mint 37 esztendője annak, hogy nagyapám utoljára hirdette itt Isten ígését, s azt a bizonyos igehirdetést én magam is jó néhányszor elolvastam. S most én magam állok itt, s örömmel látom a szószék alatt rám figyelő arcokat, olyanokét is, akik Fürst Ervinre még aktív lelkészként is emlékeznek, látok olyanokat is, akik kortársaim, s nagyapámat inkább már csak hírből ismerik, és látok olyanokat is, akik számára már én is Ervin bácsi vagyok. És ennek a szép létszámú, sokszínű gyülekezetnek most köszönettel tartozom. Nem csak azért, hogy egy héttel ezelőtt olyan szép számmal jelen voltak a Lázár Zeolttal közös alkalmunkon, lelkésze szentelésünkön. Mert az az alkalom csak a csúcsa volt annak a szeretetnek, amit évek óta érezhetek, tapasztalhatok a gyülekezet tagjainak részéről.

S ebben a helyzetben, némi félelemtől sem mentesen, ugyanazt a kérdést teszem fel, amit annak idejét, 37 esztendővel ezelőtt a nagyapám feltett. Mít vártok most vajon tőlem?

Valóban, sokat törtem rajta a fejem (s a szívem is...), hogy hogyan kell, hogy megszólaljak, mit kell, hogy kiemeljek mindából, ami bennem van. De bámmennyit is gondolkozzak rajta, én sem tarthatok semmi egyebet fontosabbnak annál, ami az akkori alapige is volt: Jézus Krisztus tegnap és ma, és mindörökké ugyanaz. Én sem tarthatok semmi mást fontosabbnak annál, mint hogy az igehirdető magát háttérbe szorítva, egy sokkal fontosabbra, Krisztusra mutat.

S ha Jézus Krisztustól beszélünk, s az ő egyházáról, az ő népéről van szó, akkor nagyon fontosnak tartom az idő távlatát. Az idő távlatát, amely látni engedi számunkra a lassú, közvetlenül észre nem vehető változást, amely látni engedi számunkra a növekedést. Vagy a csökkenést. Mikor mit. A korábbi generációk is láthattak virágzást, láthattak templomot berőtő nagy gyülekezetet, de láthattak hanyatlást, romlást is. Nekünk mi adatik meg? Mi talán, Isten kegyelméből megint inkább

növekedést láthatunk, némely területen egészen bizonyosan (hogy csak az iskolára gondoljak itt). De semmiképpen sem olyan mértékűt és olyan minden területet felölelő maradéktalan, és ellenállhatatlan növekedést, hogy Isten előtti nyugalomban pihenhettünk a babérjainkon.

Vannak tehát változások egy-egy gyülekezet életében, növekedés, csökkenés, átalakulás. De ugyanez megfigyelhető külön mindenki életében is. Mert mi is alakulunk. Mi is növekszünk, néha talán - ne adja Isten, de - csökkenünk, hanyatlunk tehát mindenképpen alakulunk. S hogy ebben az alakulásban mikor mi kerekedik felül, és melyik a tartósabb, melyikben vagyunk kitartóbbak, a növekedésben-e, vagy a visszafejlődésben, ebben bizony nekünk magunknak is le nem becsülhető szerepünk van.

Arról talán kevésbé tehetünk, hogy testileg, fizikai valónkban növekszünk egy darabig, erősödünk, de aztán egy tetőpont után inkább a hanyatlást érezzük. A reflexek lassulnak, a haj színe fakul, a ráncok gyűlnek, a szem is romlik, emlékezet is lankad, szív is rendetlenül ver. Mindez bizony feltartóztatlan.

Ámde a lelki növekedésben nem kell ennek így lennie! A lelki növekedés folyamata igenis lehet egyirányú, és nem kell, hogy hanyatlásba forduljon. A lelki növekedés kezdete nem más, mint Isten hozzánk hajló kegyelmes szeretete, és ennek a szeretetnek a jele, megnyilvánulása számunkra a keresztség. Ezt a mai vasárnapot leginkább a keresztség vasárnapjának lehetne nevezni.

De tudjuk-e igazán, mi a keresztség lényege? Erről úgy érzem, nem lehet eleget beszélni. Sokak számára a keresztesítés tényleg nem több, mint egy kedves népszokás. Pedig itt sokkal komolyabb dolgokról van szó. A keresztség a lélekben való növekedésnek, Krisztus követésének a kiindulópontját jelezheti számunkra. De kérdés, hogy jelzi-e valóban? Jelez-e, jelent-e nekünk valóban valamit a keresztség, vagy tényleg csak egy kedves szokás, egy családi ünnep, mint bármelyik születésnap, amelynek egy évig tart a hatálya?

Ehhez képest sokkal komolyabb, és életbevágó dologról van szó a keresztségben. Nehéz gondolkör, inkább kerülnék tapintatosan, de nem másról, mint a halálról van szó. Az életünk, a lényünk egy részének haláláról. Nem véletlenül használja Pál apostol ezeket a képeket, a halál képeit akkor, amikor a keresztségről beszél. A példa a

hitünk történetéből adatott számára, nem az ő retorikai fogása volt, amikor Krisztus megfeszítéséről, haláláról és feltámadásáról szólt.

Nem könnyű kimondani, pedig keresztyén hitünk szerint a következőkről van szó: olyan emberek vagyunk mi önmagunkban, akik életünkre önmagunktól megoldást találni nem tudunk, még ha úgy érezzük is néha, ideig-óráig. S a mi életünk testi, fizikai komfortját, kényelemérzetét is sikerült ennek a kornak odáig fejlesztenie, hogy az örök kérdések, az igazán fontos, életbe, örök életbe vágó kérdések nem látszanak tőle. Ezért aztán nehezen látja be szívünk, értelmünk, hogy veszedelemben, vesztünkbe rohanunk. Helyesebben csak rohannánk, ha nem lenne lehetőség arra, hogy Isten Lelke hatására megszívleljük azt, ahogyan az ige alapján tekintenünk kell magunkra.

S ha komolyan veszem azt, amit Isten ígéje mond, akkor valóban azt kell, hogy mondjam: bűnösökkel vagyok körülveve. Latrok seregén hordozom körbe a tekintetem. Ki az, aki az itt lévők közül büntetlenek tartja magát? Ki az, aki teljesen emelt fővel tud megállni bármely fórum előtt, amely számadásra hív? Legyen az földi bíróság, legyen az az utókor, vagy az élő Isten színe. Nem vájkálok senki életében, és senkinek a lelkiismeretében. Mindez nem az én feladatom. Már csak azért sem, mert amikor az előbb latroknak tituláltam a testvéreket, akkor hozzá kell gyorsan tennem, hogy én is az vagyok. Isten törvénye által halálra ítélt latrok vagyunk, amiből csak az szabadít meg minket, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus közbenjárására mennyei amnesztiában, közkegyelemben részesítette az övét. De az életünknek egy része, a gonosz, a lator-része, az a halálra ítéltetés, a megfeszítettség állapotában marad, az nem kap kegyelmet.

Vegyük szemügyre alaposan ezt a képet, a megfeszítés képét! Valószínű, hogy ez a kép a római gyülekezet tagjai számára sokkal beszédesebb volt, mint számunkra. Előttük vélhetően azonnal megjelent a sokat látott kép: a halálra ítélték gyötrelmes szenvedése, amely órákig tartott jobb esetben. Rosszabb esetben napokig agonizált az áldozat, küzdött, de miért is? Az életéért? Vagy inkább a halálért, azért, hogy érjen már véget mihamarabb a gyötrelmes haláltusa? Mikor melyik volt az erősebb. Talán percnként változhatott a szerencsétlen emberben, hogy mi is történjen már vele.

Testvérek, a mi ömbertünk, a mi tator-éatunk is egy kereszten vergődő halálraítélet! És tudom nagyon jól, hogy vannak kegyelmi pillanatok, amikor az ömbertünk mihamarabbi halálát várjuk, és néha úgy érezzük, hogy az színté már küszöbön áll. De van olyan idők is, amikor az ömber elni akar. Amikor az ömber, a gonosz ömbök életösztóne kerekedik fölé, és nem akar tudni pusztulásról, magálatáról!

Pál apostol azorbán éppen azért beszéli ilyen hosszasan a keresztségőről, mert tudja, hogy a régi ömbök, az ömbertünk eiteni harcban, küzdelemben mennyire fontos az a bizonyosa jel, a keresztség isteni jele, amibe belekapaszkothatunk, amibe mindig vissza lehet térni, ami erőt ad a küzdelemhez.

Gondoljunk bele a keresztésövek ebbe a jelentéséba, hogy az életben életünk, lényünk egy részeteek halálra ítélték. De máha az az hozzájárózik, hogy életünk, lényünk másik része bizonyos kegyelmeket kap. És a féltelmeres kérdés pedig az, hogy egy halálra ítélt, de kegyelemben részesítet ömber szabadulása, szabaddá válása után mi tesz, mit és hogyan használja fel a szabadságót. Ez a nagy kérdés ma mindannyiunk számára. És az a kérdés azok számára is, akik majd ezután fogunk résztcsalni a szent keresztség átadásában, akár a közeli vagy távoli jövőben. Akar mi akár máshol. Megértük-e, feltagyák-e, hogy a keresztségünk ez az igazí jelentősége? Hogy az nem más, mint egy csodálatos teherőség ama, hogy istentől adott életet éljünk?

Amíg az életünk során ott van néha az isten elől az a gondolat, hogy az a bizonyos jobb isten, anélkül a kereszténység, elmondva, halálra ítélt az az kereszténység kegyelmei kapon, akkor nagyon meglehető. Milyen hitelmós szándék, hitelmós szándék az istentől kapon új élet? Sok mindent beszélünk már nem tudon azzel az újjal kezdettől, hiszen orak kérdése volt a halála. De máha használhatta fel abban a nyomorúsagos ömber helyzetben mégis megkapon isteni szabadságót? Átkozon vajon, vagy áldon? Úgy néha, ez nem lehet kérdéses.

Amikor pedig mi kegyelmeit új életet kapunk, azzel mihez kezdünk? Mit ton utolsó óráiban, vagy sok óráiban az a bizonyos jobb isten, az eszén egy keresztes, akardánk az késés, az életbe úgy a töörekező mit beszél. Ez a kegyelemből kapon hataló ki tudja, hány óráddá? Leton, hogy valaki számára az utolsó néhány napt. De legtömbünk számára valószínűleg százszámó, százszámó naptól az a szám, az életben együnk sem tudhat, máha kezdünk orakkal, mihez kezdünk az ajándékba kapon isteni kegyelmeit? Eltón, élete, hogy beszél émbök? A földi kegyelmeit az új új az új, hasznosnak tudunk-e?

Ajándékos látni sok ömber, akiknek lehetősége lenne segíteni másokon, akiknek ideje, ereje engedné, hogy eszelekvő szeretettel forduljanak annét több mások ember felé. De az erő, a pécök, orak szétszórnak haszontalan, vagy egyenesen kártékony dolgokra nagyon sok ömber életéből. Fájdalmas utólag látni a nagyon életben is sok ajándékos, lehetőségek a szövetségés, elfecsérlését. De nem késő megfelfalni a kegyelmeit kiváló szót, a meggyabodulási kiváló szót. Nem késő megfelfalni azt, hogy a keresztségön isten keherőségét kívül fel egy tartalmas, eszelekvő életet, olyan életet, amely igazán a mi Urunk akaratát szolgálja.

Az ajándékosok tehát magáikról, hogy meghaltak a földiek! Fogjához fel, vegj ötek tudomástul, hogy a leányok egy része halálra van ítéltve, bolólatok valaha halálra ítélt, az is azőt a részről van szó, amelyek a boldulás, haláluklását szemlékeppen sem szabad meggőrdítanil! Nem az a cél, hogy azt a részt megemessük a halálból, a meggyabodulásiól! Van sok dolog az életünkben, amit báran lehet és kell is visszatágnon!

Másrészt nagyon sok az ömbök a Jézus életében. Itz pedig az isten, hogy az ömbök, a leányok másik része, vasat nagyon is élni akar, meggyab Istentől adottan Istentől vezetéren akar élni! Ez a rész pedig van az ömber, Istentől fogva van a máhek, hanem ajándék, Istentől kapon a hite vezegében kapon. Kegyelemből kapon és minét inkább, minél nagyobb arányban részlete kerül, annál jobb. De még sokkel több ma halálra ítélt az életben, hogy az újból de vanja, hogy szabadvá, gyabó, valóvá váljon.

Amíg mindannyian tehát befolyésként? Egy eszelekvő szent ember meggyab gyabótlonok kegyelembe kerül. Jóbb lehetne, minél több más az új, teherőség közon. Ezek a ártás, amely ártán a szent, jobb az életben van. Isten ezt a késéit helyen ártó a végálatban akar engem használni életben a gyabókezeleten. De nem vagyok se jobb, se több, nem hány más az új több közül, vagy bármely más gyabókezelet cagnál. Számomra is minden napos hanc a bömbök meghalás, az az isteniek élé, es én életben a harcban hívok mindenkül, hogy legyünk máhek, keresztes sóvésítésben legyünk máhek a bömbök való meghalásé, az életünk más minden napos harcában.

Amén
Nagy István

Isten nélkül üres a világegyetem és az életünk is!

Állítja egy olyan XX. századi szellemi nagyság, akinek Jacques MARATAIN a neve. Ennek a századnak az egyik legkiemelkedőbb keresztény filozófusa, aki fiatal korában még istentagadó volt (materialista, ateista), de mindig nagyon foglalkoztatta a lét és az emberi élet értelmének a kérdése.

Szenvedélyesen kereste az igazságot leendő és majdani feleségével közösen, és végül életének kegyelmi pillanata volt, amikor elfjutoit a jézusi igazságok felismeréséhez és 1906. június 11-én megkeresztelkedtek együtt. Nincs arra itt hely és lehetőség, hogy a filozófus megtéréseig vezető utat leírjuk, csak vázlatosan utalunk rá. Élt a lelkében egy elemi nyugtalanság, hogy megtalálja életének az értelmét, de azt is sejtette, hogy Isten nélküli igazi értelem nincsen, legfeljebb mesterséges álcélok vannak (meggazdagodás, pénzahajzsa, karrier és hasonló bóvlik). De már megtérése előtt így imádkozik: „Istenem, ha vagy, add, hogy megismerjem létezésed.”

Nyilvánvalóan azért rendít és hat meg Maratain imádsága, mert ugyanazt éitem át valamikor a 60-as évek, az izmosnak hitt, keményen ateista (istentagadó) korszak idején a Dózsa Gy. úti fiúkollégium udvarán. Mindenki előtt bitkolva zaklatott lélekkel járkáltam fel s alá az udvarban, hitetlenül imát morogva, valahogy így: „Isten, ha vagy! Akkor add jelét, mert ha nem vagy, akkor értelmetlenül nem akarok hinni benned. De ha vagy, akkor életem legrettenetesebb tévedése lenne, ha nem hinnék benned.” 10 évet kellett várnom a jelre.

Azért is szeretem és tisztelom - bár jobban ismerhetném - ezt a filozófust, mert olyasmiket mondott, amelyek ma különösen időszerűek. Igaz nem régen mondta ezeket, hiszen 1973-ban hunyt el, nagyszerű keresztény gondolati örökséget hagyva maga után. Csak néhány alaptételről emelem ki:

1. Mi veszélyeztet legjobban ezt a világot? Válasza, hogy az istentelenség. Amikor ezekről beszélt, akkor éppen globális divat volt az atomveszélyről beszélni. Mindenki az atomveszélytől rettegett. Gondolataiból viszont

azt lehet leszűrni, hogy még a konkrét atomveszéllynél is sokkal nagyobb veszély az istentelenség. Filozófiai végrendeletében ezt fejti ki részletesebben. Mert ennek következtében az emberek elvesztik az isteni, örök igazságokat, s helyettük érdek- és anyagi központú primitív világ alakul ki, amelyben homo homini lupus (= ember az embernek farkasa).

2. Filozófusként arról vall, hogy minden embernek a lelkében találkoznia kellene Istennel. Mert e találkozás nélkül üressé válik az emberi lélek, és a kiüresedett lelkű ember sokféle kegyetlenségre képes (vö. a bűnözés elterjedése). Csak emlékeztetek rá, hogy Bismarck német kancellár mondta halálos ágyán fiának, hogy ne bízzon azokban soha, akik nem hisznek Istenben, mert azok bármikor tetszésük és igényük szerint változtatják meg az adott szavukat, magyarázzák félre az írottat.

3. Arra a jövődöre is tekintettel volt a 25 évvel ezelőtt elhunyt filozófus, amiben mi és majd utódaink élnek. A lelki-szellemi megújulást tartotta a legfontosabb ügynek. Hiszen értelmes és már látó ember számára a legdöbbenetesebb lelki-szellemi önszonkítás magunkat csak a materiára, az anyagra, az ösztönökre redukálni. Mintha az ember csak egy rakás anyaghalmaz lenne. Mintha az ember csak emésztő gép lenne. Sajnos egyre többször tapasztalni ezt a szellemi önszonkítást. Mert a lelkünket letagadni, és azzal nem törődni olyan, mintha a szívünket vágatnánk ki. Élet nélküle nincs. De a lélek nélkül sem - legfeljebb lelketlen élet.

Most jelent meg egyik nagyszerű műve, A garonne-i paraszt. A több évtizeddel ezelőtt írt könyv - látva társadalmunk erkölcsi állapotát - most is aktuális. Filozófiai tanításának idevonatkozó részét így lehet összefoglalni: Isten nélkül üres a világegyetem és üres az életünk is.

Ribár János

**Jézus mondja: Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is
vallást teszek mennyei Atyám előtt!**

Máté 10, 32

Gondolom minden kedves Olvasóval - a kedves Testvérekkel - egyetértünk abban, vallást csak arról lehet tenni, amiről tudunk, vagy amiről saját tapasztalataink vannak. Istenünk cselekvését: csodás beavatkozását, gondoskodó szeretetét, láthatatlanul valós tevékenységét sokszor észleljük, érezzük. De tovább tudjuk-e adni a kétkedőknek, és mit teszünk ránk bízott családtagjaink esetében, hogy hittapasztalataink ne kusza, véletlenszerű történéseknek tűnjenek számukra? S keresztyén családtagokon túl az intézményes nevelés feladata is a miénk. Elkezdődött az ezred utolsó tanéve: mi a legfontosabb tudnivaló a Szentháromság egy Istemről? Hogyan tanítsunk hitvallásszerűen?

A Konkordiakönyvben, mely az Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház hitvallási iratait tartalmazza, két Luther Márton nevéhez fűződő mű is található: a Kis- és a Nagy káté. Két olyan könyv, mely pontosan azért készült el, mert tanácstalanság és tudatlanság jellemezte az egyház népét.

Irodalmi szempontból vizsgálva a káté - hosszabb nevéen katechizmus - hitvallásszerű és erkölcsi utasításokat tartalmazó mondatok tanító jellegű megfogalmazása: legfőképpen kérdés-felelet formájában. Már a korai keresztyén irodalomban találkozunk ezzel a műfajjal, a keresztelezésre való felkészítés során, illetve a misszióban. A reformáció korától számíthatjuk újraéledését és kiteljesedését.

Kelenkezésük háttere, célja:

Luther e rövid könyv bevezetésében utalt a megjelentetés okára. 1527-től Állhatatos János fejedelem elrendelte a gyülekezetek végiglátogatását, az ún. vizitációkat. Ezek során siralmas helyzetet tapasztalt Luther is: tudatlanságot, - sajnálatos módon még a papok körében is szabadosságot. Tapasztalatai nyomán fontosnak tartotta megszüntetni a visszasságokat. Ezért a családfő hatáskörébe helyezte a keresztyén tanítást: az ő felelőssége megismertetni háza népével a keresztyénség legfontosabb dolgait. A **Kis káté** 1529 tavaszán először plakát formában jelent meg, májusban pedig könyv alakban, természetesen német nyelven, hogy közérthető legyen. A nyomdász két különálló művet is hozzácsatolt, az egyik az Esketési könyvecske, a másik a Keresztelezési könyvecske. 1529 őszén már latin nyelvre is lefordította, az elkövetkezendő években nyolc kiadást élt meg.

A **Nagy káté**, - avagy Német katechizmus - 1529 áprilisában jelent meg. Nincs irodalmi függés a két mű között, hacsak a régebbi kátéprédikációkat nem vesszük annak. Ennek második kiadása is az említett évben történt meg, majd 1530-ban és 1538-ban. Sokkal nagyobb terjedelmű, mint a Kis káté. Viszont nem

csupán terjedelmességben különböznek egymástól. Végighúzódik rajta az igehirdetés - jelleg, és igényesebb is, hiszen nem az egyszerű szolgák és a tanulóifjúság kezébe, hanem tanítóknak szánta Luther, hogy a lelkészek, iskolamesterek bővítsék a maguk hiányzó ismereteit és így próbálják elsajátíttatni a hitgizságokat másokkal, a gyülekezetekkel. Az akkor aktuális kérdések is jobban tárgyalásra kerültek benne, mint a rövidebb, lényegre koncentráló, könnyen áttekinthető Kis káté esetében.

Tartalom, szerkezet:

Az ötös felosztás evangélikus sajátosság:

1. Tízparancsolat 2. Hiszekegy 3. Mi Atyánk 4. Keresztség és hit 5. Gyónás és oltáriszentség. Kiegészítésképpen a domináns szakaszokon túl reggeli és esti áldást/áhitatot, valamint az ún. házitáblákat = igegyűjteményeket is találunk. Ezek a Szentírásból származó mondatok hivatottak az egyház és a világ közötti kapcsolatot elmélyíteni, ill. az iskola-otthon-egyház viszonyát szabályozni.

Fontos tudnivaló, hogy az Apostoli hitvallást három hitágazatban (Atya, Fiú, Szentlélek, azaz teremtés, megváltás, megszentelődés) magyarázza Luther. Az Úrtól tanult imádságot is kérésekre osztotta, és sosem feledte a szentségeket a szereztetési és a hangzó igékhez kötni: a szentség nem magában hat, hanem Isten szava, igéje teszi hatóvá.

Kitekintés:

Római katolikus oldalról is tudunk kátékról. A XVI. században Canisius 3 kátéja volt ismert és népszerű, majd a trentói zsinat nyomán a Catechismus Romanus-t fogalmazták meg.

A református egyházban 1563 óta a Heidelbergi kátének van normatív szerepe.

Új káték is keletkeznek, több-kevesebb sikerrel, modernebb megfogalmazásban és jelenlegi élethelyzetekre is orientálódva. A legfontosabbakat azonban Kis káténk tartalmazza: azt, ami üdvösségünkre van és amire bizonyágtételünk során bátran hagyatkozhatunk. Tanulása nem csak a konfirmandusok privilégiuma vagy kötelessége, hanem mindannyiunké, hiszen általa feleleveníthetjük a tudnivalókat, és hathatós segítséget kapunk, ha hozzánk kérdéseket intéznek a Tízparancsolattal kapcsolatosan vagy az úrvacsorát illetően. Élünk e kincseinkkel is Isten dicsőségére.

Skorka Katalin

Bartus László
Fesz van
A Hit Gyülekezete másik arca

Nemrég jelent meg a könyvpiacunkon egy döbbenetes könyv az ugyancsak döbbenetes képződményről, a Hit Gyülekezetéről, melynek szerzője - Bartus László - 8 esztendőn keresztül volt igen beavatott tagja az elhíresült közösségnek. A felsőfokú végzettséggel rendelkező szerző megcsömörlött az ott látottaktól, elege lett a szemfényvesztésből, média-torzítás nélkül ismerte meg a lehangelő valóságot, s kilépve onnan arra fordította energiájának egy jó részét, hogy leleplező könyvét megírja. Célja a keresetté vált olvasmányos művével az volt, hogy naiv és vallási kérdésekben tudatlan embereket óvjon meg ettől az ármányos csapattól. Ezért is a könyv legelején ez olvasható: „Naiv utódainknak”. A 274 oldal írott szöveg 26 fejezetre tagolódik, a 27.-ben pedig képeket láthatunk.

Első pillantásra is sokat mondó fejezetcímek ötlenek a szemünkbe: „Szent Tocsik, adj pénzt!” Vagy: „Mozgatjuk az SZDSZ-t”. „Hack Péter a király barátja”. De nagyon hangzatos a „Camp David” is, különösen, ha a fejezetet elolvassuk, hogy mit takar. Az amerikai elnök vidéki nyaralóját nevezik így, de itt másról van szó. Ez a Balaton partján épült pazar rezidencia mesterséges tóval, titkokat őrző magas kerítésel, valamint azzal a meglepő céllal, hogy onnan irányítják majd a magyar politikai életet. A vezető lelkész - Német Sándor - ezért jelentette ki: „... nem szabad bukni az MSZP - SZDSZ koalíciónak”, ugyanis nagy veszélyt jelentene a számukra. (112. old.). Ezért is tettek meg mindent a választások idején az SZDSZ választási sikere érdekében (kopogtató cédulák gyűjtéséről ír a szerző, és mindenféle botrányos politikai afférról is.)

Megrendítő élmény elolvasni ezt a könyvet, de erős lélek kell hozzá, mert az utolsó oldal becsukása után az olvasót mélységes undor fogja el mindenféle szent dologgal szemben. Még a letisztult és mélyen vallásos, hívő személy is megviselik a könyvben olvasottak. Miként is lehetséges ilyen démoni módon visszaélni szent dolgokkal? De ez csak hamis kapcsolat. A könyvből az tűnik ki, hogy van szó mindenről az ilyen alkalmakon, amelyeket megengedhetetlen módon istentiszteletnek neveznek: szent ájulásról, görcsös röhögésről, habzó vonaglásról, mérhetetlenül sok pénz gyűjtéséről, kábuiatról, lelki szórakozásról, a bőkezű adakozónak váratlan meggazdagodási ígérteiről. A könyv olvasása csömört okozott. Hálát adok Istennek Jézus Krisztus által, hogy józan hittel ajándékozott meg

és a könyv olvasása után még inkább hálás voltam reformátorainknak, akik felfedezték az Isten csendes és halk szeretetét.

Első személyes találkozásom ezzel a jelenséggel még szegedi lelkész koromban volt, egy forró augusztusi hétköznap délelőtt. Idős, jól öltözött hölgy roskadt le a Lelkészi Hivatal székére és tikkadtan vízért sóhajtott. Amikor szóhoz jutott, elmondta, hogy a fiát szerette volna meglátogatni, Budapestről jött, de azok be sem engedték, mert most már a Hit Gyülekezetéhez tartoznak és „hitetlenekkel” nem tartanak kapcsolatot. És az édesanya ott sírdogált még egy ideig, majd erőt merítve kiment az állomásra. Az egykori nyíregyházi evangélikus lelkész fiát nagyon jól ismertem, korábban a felesége kántorkodott a gyülekezetünkben, de jellemhez és becsülethez nem szokott emberek módján egyik percről a másikra hagyták ott a gyülekezetet, még azt a lehetőséget sem hagyva meg, hogy időben gondoskodjunk vasápmapi kántorról. Csak az istentisztelet kezdetén tudhattuk meg, nincs kántorunk. Utólag azt mondták, hogy hitre jutottak! Nem értem, miért kellett egy édesanyát durván elzavarni ajtójuk elől. S azt sem, hogy becsületesen miért ne lehetett volna szólni, hogy keressünk egy másik zenészt, kántort. Ennyire hitre jutottak? Ettől a pillanattól kezdve soha többé nem tudtam komolyan venni az un. hiteseket. Hitesek lehettek, hitelesek nem.

Nagyon büszkék voltak ezek a hitesek egy időben, hogy hitükkel legyőzték a betegséget és quazi a halált is. Roppant lelkes beszámolókat hallhattam arról, hogy a hívő nem lehet beteg, és akinek hite van, az meggyógyul. Rémes, hogy az sem jőzanította ki őket, amikor egyesek mégis betegek lettek közöttük, sőt meghaltak. Persze nagyon könnyű megbélyegezni őket hitük elvesztésével. Nem a hitesek hatását, hanem az egyik frissen burjánzott, primitív gyógyító szekta lelkendező vezetőcskéjének hatását volt módomban átélni. Hónapok óta lelkigondoztam a kórházban valakit: kora 80 közelében, súlyos rákbeteg, már komplikál diasztázisokkal (áttételekkel). A beszélgetés sorozatunk témája az örök hazafelé segítség. Egy gyógyító népvezér régi ismeretségre hivatkozva rontott rá szegény lelkigondozottamra és igen felmérgette őt. Azzal a meg nem gondolt, tudatlan és buta törekvésével, hogy szegény testvérünket nem előre, Jézus felé segítette a haza felé vezető úton, hanem gyógyulásról fecsegett és arról, hogy ha van hite, akkor meggyógyul. A bajban lévő embert segíteni kellene, nem pedig

ilyen lelki teherrel még nagyobb nyomorúságot szakasztani a szívére.

De a betegség és a halál nagy ellenfeleinek hirdették magukat ezek a hűtesek is, ezért is érdekelt nagyon az „In memoriam U.P.” című fejezet. Uzoni Pétert (U.P.) személyesen nem ismertem, de valamikor régen közösségben találkoztunk, amikor ő még a kelenföldi evangélikus gyülekezetnek volt aktív tagja. Azt a gyülekezetet hagyta ott későbbi, a könyv szerint sok csalódást okozott hitéért. A Hit Gyülekezet elnöke lett, éppen ezért nagyon bele- és keresztüllátott azokon a dolgokon, amikről az egyszerű és elkábított gyülekezeti tagok semmit sem tudhattak, még csak nem is sejtettek. A könyv a 246. oldaltól kezdve számol be a tragikus esetről. Egy részlet: „Uzoni Péter nem sokkal a betegsége előtt ott akarta hagyni a Hit Gyülekezetét. Eltökélt szándéka volt, hogy kilép Németh Sándor szolgálatából. Ezt bejelentette otthon. A családban hatalmas vitát váltott ki mindaz, amit Uzoni Péter a gyülekezeten belüli állapotokról elmondott. Német Sándort zsarnoknak nevezte, aki terrorizálja az embereket. Szerinte varázslás és megfélemlítés tartja össze a gyülekezetet.” (249. old.) Uzoni Péter nagyon fiatalon halt meg. A demagógia olyan fokú volt, hogy saját fia megtagadta halott édesapját, kijelentvén, hogy démonok hatása alá került, azért történhetett mindez vele. Egy fiú így tagadhatta meg az édesapját.

Döbbenetes könyv. Tragédia, hogy ilyesmi megtörténhet. Nagy kár, hogy olyan kevesen olvassák el.

Mi a könyv lényege? Az, hogy az emberek, kortársaink, nagy részének hatalmas lelki igénye van az igazi, tiszta, élményszerű vallásosságra. Az, hogy nagyon sokan keresik az Istent, mert lelkükben ég egy ismeretlen vágy Isten után. S ezzel a belső, lelki vágyal rettenetesen vissza lehet élni. Különösen azok körében, akik nem jutottak hozzá régebben ahhoz, hogy a vallás, a hit dolgait alaposan megismerjék, azok kiszolgáltatottak, manipulálhatók, befolyásolhatók, mert azt hiszik, Istennek az tetszik, ha hanyatt esnek egy nagyon kérdéses és gyanús erő hatására. A Biblia pedig azt tanítja, hogy leborulni kell előtte, és nem hanyatt esni. Jézus tanítványai között sem történt olyasmi, hogy eszeveszetten rángatóztak és hörögtek volna. Örjögő göresös kacagással estek volna össze. S azt sem olvassuk, hogy a tanítványok vagy a későbbi utódok valamelyik politikai párt izléstelen székértől lettek volna.

Aki csak teheti, olvassa el ezt a könyvet.

Ribár János

Ünnepi beszéd

(1999. június 26-án az orosházi millenniumi domb
koszorúzásakor)

Hölgyeim és Uraim!

Kedves Oszálytársaim!

Mi, akik 1943-ban az országszerte híres orosházi M. kir. Mezőgazdasági Középiskolában érettségiztünk és jártunk templomainkba, ismét összegyűltünk, hogy barátságainkat megújítsuk és ezt a szent dombot megkoszorúzzuk.

Miért mondom, hogy szent domb? Azért, mert ezt a mesterséges dombot 1896. májusában nagyapáink, dédapáink az orosházi föld és a történelmi Magyarország 63 vármegyéjének földkeverékéből hordták össze, így jelképezve az egész országot, a nemzetet.

Azt, hogy e dombban a 63 vármegye egy-egy maroknyi földje is található, csak a szájhagyomány őrzi, amit egyesek kétségbe is vonnak. Igaz, nincsenek sem postai feladóvevények, sem vasúti szállítólevelek, amelyek a 63 zsákocskás föld megérkezését igazolnák, de a Szent István által, frank mintára megálmodott és létrehozott 63 vármegye is hosszú időn át csak szájhagyományként élt, ám él ma is. Ugyanis abban az időben még nem voltak térképészek, akik ezt a térképbe berajzolták volna, nem úgy, mint Kogutowicz Manó, a jeles magyar térképész, aki 1885-ben elkészítette Magyarország első vármegyéssített atlaszát.

Tételezzük fel a kételkedők nyomán, hogy egy szó sem igaz a szájhagyományból. Viszont tény, hogy ez a tölgyfák árnyékában lévő és az elején hármashalom kiképzésű domb immár 103 éve áll és mutatja a magyar élni akarást és megmaradást. A szegedi múzeum Kossuth-díjas régésze, dr. Trogmayer Ottó igazgató szerint nincs másik ilyen domb az országban. Ezért javasoltuk a domb védetté, netán műemlékké nyilvánítását még 1996-ban, amikor a mi kezdeményezésünkre hozták rendbe a domb környékét és akkor is ünnepélyes keretek között koszorúztuk meg. Sajnos eddig a védetté nyilvánítás nem történt meg. Kun Dezső barátommal, mint az orosházi Millenniumi Emlékbizottság tagjai, ismét szorgalmazzuk a védetté nyilvánítást az Önkormányzat révén.

Javasoljuk, hogy a 2000. augusztus 20-án tartandó ünnepség alkalmával a dombon elhelyezendő és a 63 vármegye nevére feltüntetendő bronz táblával tisztelegjünk őseink emléke előtt. A bronz tábla feliratát Kun Dezső

elkészítette és a Millenniumi Emlékbizottságnak átadta. A domb előtti teret pedig már ez év őszén telepítendő, előnevelt tölgyfákkal díszítjük, hogy a majdan kivénhedő két 100 éves tölgyfát legyen, ami felváltja. Ezt kérjük az Önkormányzattól. Ennek lehetne a neve „Ezredéves liget”.

E domb a magyar élniakarás, elpusztíthatatlanság jelképe is. Mi évszázadokon át a Nyugat védőbástyájaként véreztünk, kiirtással fenyegetve népünket, mégis mi lett a jutalmunk: Trianon. A trianoni békediktátumot Masaryk mondásával lehetne jellemezni: „A magyaroknak csak egy zsebkendőnyit hagyunk, hogy tudják mivel könnyeiket törölgetni.” Éppen ezen mondás és Trianon miatt idézem Deák Ferencnek, a haza bölcsének hajdani mondását:

„Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és
kedvező szerencse ismét visszahozhatják,
De amiről a nemzet, félve a szenvedéstől,
önmaga lemond, annak visszaszerzése nehéz
és mindig kétséges.”

Ezzel cseng össze egy francia politikusnak 1920-ban, éppen a trianoni békediktátummal kapcsolatos megjegyzése:

Az olyan szerződés ellen, amelyet a nyakhoz szorított kés hatása alatt írnak alá, bármikor jogosan fel lehet kelni.

Befejezésül Sajó Sándor versének utolsó versszakával zárom beszédemet, amelyet 1943-ban a mi gazdászbálunkon szavaltam:

„Magyarnak lenni nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a Kárpátok alatt.
Ha küszködön, ha szenvedön, ha sírva,
Viselni sorsunkat, ahogy meg van írva.
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Szívünkbe oltva ősök honszerelmét,
S féltön borulni minden magyar rögre
S hozzá tapadni örökkön örökre.”

Most pedig Kun Dezső és Urszuly János barátaimmal megkoszorúzzuk a dombot.

Dr. Kiss A. Sándor

Új könyv

A gimnázium története Orosházán 1933 - 1998

Tíz napja hozzám nőtt ez a tetszetős külsejű, régen várt, adatgazdag könyv, szabadidőmben szívesen olvasgatom. Életemből csak négy évet töltöttem a helyi gimnázium falain belül, azt is negyven éve, a 6500 itt érettségizett közül mindössze egy vagyok. Folyamatosan Orosházán élve mégis rengeteg szállal kötődöm az iskolához, az egykori és a mai tanárokhoz, a fiatalabb és az öregebb diákokhoz.

Vagyunk néhányan akik tudjuk, több mint másfél évtizede is elmúlt annak, amikor Keller József igazgató úr, még bőven aktív pedagógus korában hatalmas munkába kezdett. Egy intézményre méretezett feladatot vállalt. Elhatározta, hogy a kezdetektől megírja az orosházi gimnázium történetét. Közeledett az 1983-as 50 éves alapítási évforduló, összeszedegette a régi évkönyveket, iskolai, állami és egyházi levéltárakban kutatott, sok ezer oldal jegyzete gyűlt össze. Nem kevés utánajárással megszerezte a pénzt is a kötet kiadásához. Amint beásta magát az általa egyébként ismert témába, látta, hogy alapos, kimerült munkát rövid esztendő alatt nem lehet letenni az asztalra. A megjelentetést sürgetőket, a türelmetlenkedőket nem igazolta az idő. Keller József helyesen gondolkodott, hogy várt, mert most valóban egy bővebb terjedelmű, a Táncsics Gimnázium szellemi kisugárzását megfelelően bemutató, tényanyagában és következtetéseiben is helytálló iskolatörténetet adott ki a kezéből. Időközben 29 évi igazgatói munkája is letelt, újabb tanévek, újabb igazgatók jöttek. A Nagykárolyból áttelepült szorgalmas irodalmár, Fülöp Béla 10 évig igazgatta a gimnáziumot, majd 1996-tól a fiatal Blahó János vette át a váltóbotot. Szerencse, hogy mindketten támogatták a folyamatosan készülő, fontossá váló iskolatörténet-írás eszméjét, sőt mint társszerzők összegezték is az igazgatásuk alatti főbb eseményeket.

Két-három gimnáziumalapítási kísérlet megfogalmazódott Orosházán az elmúlt másfél évszázadban, azonban 1933-ig egyik kezdeményezés sem tudott gyökeret verni. Mindenképpen jelentős tettek ítéltjük meg az 1890-ben induló polgári iskola, majd 1922-ben az

érettségit adó felső-mezőgazdasági iskola életre hívását. 1933-ig a törekvő orosházi és környékbeli szülőknek komoly anyagi áldozatot kellett hozni, ha a közeli városok (Szarvas, Békéscsaba, Hódmezővásárhely, Szeged) gimnáziumaiban kívánták taníttatni gyermekeiket.

Mindjárt a kötet elején láthatjuk az iskola igazgatóinak fényképeit: a ma Mezőtúron élő 92 éves alapító Músulín Béla, majd dr. Benkő István, Csizmadia György, Juhász Antal, Keller József, Imreházi Károly (32 évig volt igazgatóhelyettes), Fülöp Béla és Blahó János portréit.

Keller József részletesen taglalja Orosháza gazdasági és társadalmi életét, azt a hátteret, ahol létrejöhettek a gimnázium. Ismeretlen adalékokat tudhatunk meg a gimnázium előkészítő tanfolyamról, ahol 1933-1937-ig 18 tanár tanított. Az Orosházi Harangszó olvasótáborát minden bizonnyal megkülönböztetett módon érdekli az 1937-1948-ig életben hagyott Orosházi Evangélikus Gimnázium sorsa. Adatok, nevek, események sorjáznak ezrelével. A harmincas években itt nevelő és oktató 50 tanár közül mindössze Péterfia Zoltán és Frenyó László vannak közöttünk, az 1940-es években tanítók névsora is leapadt. Tudomásunk szerint csak Bor Pál, Glózik Pál, Jeges Sándor, Pataj Mihály és Rezes Molnár Mihály éltek. Beszélgethetünk a felkészült evangélikus lelkészekre és hitoktatókra (Fürst Ervin, Gabányi Géza, Herémusz Pál, Károlyfalvi Béla, id. Koszorús Oszkár, Molnár Endre, Szijas Pál), akik sajnos mindnyájan betegezték földi pályafutásukat. S sorolhatjuk az itt tanító, már eltávozott, kiválóan képzett tanáregyenységeket neveit: Ballai Mihály, Bencsik István, Elek László, Enessey László, Kazár József, Péterfiáné Patek Karola, dr. Tomböly János, dr. Tömöry Lajos, Török István, Zoltai István stb.

A kiadvány leíró-elemző módon tanévenként mutatja be a intézmény történetét. Önálló fejezetben ír az Orosházi Evangélikus Gimnázium szellemiségéről, az Ifjúsági Luther Szövetségről, a nemzeti-hazafias nevelésről és a sportéletéről is.

Az 1948-as államosítás és a Táncsics Mihály név felvétele után megváltozott az iskola légköre, az új hatalmi viszonyok kötelezően megköveteltek a materialista világnézetet a tanároktól és a diákoktól is. Viharbotatlanul kiemelkedő értéke a kötetnek, hogy zengeteg, még egyetlen várostörténeti munkában sem publikált dokumentumot mutat a diktatúra első évtizedéről, ezeket a fehér foltokat a

szervő kellő részletességgel taglalja és építi be az iskola eseménytörténetébe.

Fülöp Béla 1986-1996-ig volt igazgató a Táncsicsban, rá várt a rendszerváltás előtti és utáni évek krónikájának összegzése. Ő is megfelelő áttekintést adott a gazdasági és társadalmi háttérrel, illetve sok minden másról. Az alapítványoktól a Táncsics Klubon keresztül a külföldi kapcsolatokon át a nyolcvanas-kilencvenes évekbeli élményt jelentő nyugat-európai utazásokról.

Az iskola jelenéről és jövőjéről Blahó János mai igazgató szott. Fokozott érdeklődésre tarthatnak szára a mellékletek is. A Kazinczy-érmesek, az EDÜ-díjazottak, a Táncsics Biennálék versenyzői. A leggyakrabban lapozgatott rész feltehetőleg az iskola tanárainak - a jelenlegiek fényképpel és rövid életrajzzal szerepelnek - illetve az érettségizett diákoknak a közel 100 oldalon közzétett névsora lesz. Nem véletlenül, hiszen több családtag ismerős vagy éppen mi magunk is jelen vagyunk a kötetben. (A szépszámu sajtónibát, az ismöléseket és hiányokat az újabb kiadás remélhetőleg kigyomlálja!)

Örömmel fedeztük fel az 1997-es és az 1998-as érettségizettek között az egyházi általános tantervű osztályokat itt említhetjük meg nagy reménységünket is. Ahogy hosszú évek szorgalmas pedagógiai munkája nyomán az egykori gimnáziumi tanfolyamból élelkepes gimnázium lett, ugyanúgy bizakodnak abban, hogy az 1992-ben elindult, most pedig a szemünk láttára újávarázolt Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium is nemes gyümölcsöket adó terebélyes fává növekszik.

A közel 600 oldalas kiadvány maradandó érték az iskolatörténet-írás műfajában, komoly tudományos teljesítmény. A kötet kiadását felvállalta a Táncsics Mihály Gimnázium és Szakközépiskola igazgatósága Blahó János igazgató vezetésével, míg a nyomdai előkészítést a Fülöp Béla előző igazgató tulajdonában lévő Helios Kiadó és Oktatási Stúdió végezte el. A korszakos jelentőségű munka végleges megformálását lektorként segítette dr. Szabó Ferenc nyugalmazott megyei múzeumigazgató, a gimnázium egykori jeles diákja. A terjedelmes könyvet mindazoknak ajánljuk, akik valamilyen módon kötődnek a gimnáziumhoz, érdeklődnek Orosháza szellemi életéről, és érte a célra van 2.000 forintjuk. Mert ennyibe kerül a kötet.

Koszorús Oszkár

Hogyan éltem át július 4-ét?

Amikor még hetekkel felavatásom előtt mondtam valakinek, hogy július 4-re tervezzük, tervezik ezt az ünnepet, ifjú barátaim rögtön rávágta, hogy a Függetlenség Napja, a pár évvel ezelőtti mozifilmre utalva. Nos, számomra bizonyosan nem függetlenséget jelent mindaz, ami akkor történt, és ami akkor elkezdődött és ezt jó értelemben mondom. Tudtam, hogy ezek után még inkább tartozni fogok valahová, ezek után még inkább lesznek feladataim, ezek után még inkább otthon leszek valahol. Miért kellene teljes függetlenség? Az ember becsapja magát, ha erre vágyik.

Pedig nem indult jól az a bizonyos július 4-e. Mintha nem az én napot lett volna, semmi sem sikerült. Aztán jöttek sorra a vendégek, köszöntöttek, ajándékoztak. Örültem is, de sokkal inkább nyomasztott is. Mit éreztem? Hogy nem érdemlem mindezt. Magas nekem ez a megbízás, túl nagy megtiszteltetés. Legszívesebben elbújtam volna.

A lelkésszé szentelésemet megelőző időkben többször kérdezték, hogy nem lesz-e rossz „hazamenni”, az otthoni gyülekezetben kezdeni a szolgálatot. S az akkori gyülekezet, az áldáskívánások, mindaz a szeretet, amit aznap éreztem, azt mondatja velem, hogy nagyon jó itt kezdeni. Ugyanakkor nagy felelősség is, nagy feladat, és tudom, hogy egyedül kudarcom vallanék.

Mi volt a legemlékezetesebb? Az az óriási létszámú gyülekezet, amely jelen volt a templomban, és az a rengeteg ember, akinek úrvacsorát adhattam. Sem amikor vonultunk be a templomba, sem amikor már az oltár előtt álltunk, nem volt lélekjelenlétem körülnézni, hogy ki mindenki van ott. Retorikai fordulat, hogy a „pillanat nagysága”, de itt helyénvaló.

S az úrvacsorai közösség... Ki mindenkivel találkozhattam Isten oltáránál, ki mindenkivel kapcsol össze az a rövid mozzanat... Egykori iskolaigazgatótól a nagymama nevelte pöttöm kisgyerekekig, pedagógusok, családtagok, társak az ifiből, idősek, fiatalok; arcok. Zárkózott ember lévén számomra különösen sokat jelent mindez, ami nem szavakban, hanem inkább gesztusokban nyilvánul meg. Sokat jelent a tudat, hogy ennyi mindenkivel összetartozom, hogy idetartozom.

Nagy Ervin

Harangláb

*Harmat hullását hallani lehet,
Zajt csap minden sóhajlás, lehelet.
S halk selyemként suhannak az árnyak:
Olyan csönd van felénk így, vasárnap.*

*Hangyák a földön, fecskék az égen
Sütkéreznek délelőtti fényben.
Hallgat a por, a virág és a fa,
Ha megszólal a harangláb szava.*

*Száll, úszik, leng, mint ezüst pókfonál,
És észrevétlen szívembe talál.
És szívem is cseng, nem kong üresen:
A harang szava csodát tesz velem.*

*Levetek minden gondot, bánatot,
Sok elmúlt évem amit rám adott;
Érzem, a kéklő ég is rokonom,
S felé tárom barázdás homlokom.*

*Cseng a harang és halk visszhangot ver,
Megáll, tűnődik rajta az ember.
S mit temetve hordoz önmagába'
Föltámad a jó utáni vágya.*

*Eszébe jut: sok rossz szó, könny, bánat,
Amit vétett másoknak, önmagának.
Míg hallgatja a harangláb szavát:
Elgondolkodik, - szégyelli magát...*

*Kicsiny harangláb, magányos, árva
Csilingel a néma határba'
S felfigyel rá az otthon a család,
Lelkük szomjasan issza dallamát.*

Bónus István
Kardoskút - Pusztaközpont - Barackos
1952

A Levéltár új kincsei

Az evangélikus egyház levéltárában, a közelmúltban végzett iratrendezés során, a templomtorony süvegének festését megőrkítő fényképfelvételek kerültek elő.

Mint a mellékelt felvételen látható, a festést végző mester a csillag alatti gömb magasságában létrán állva, (nyilván a fotós kedvéért), karját a bizonytalan magasság felé lendíti. A szép nyári délutánon készült fényképről ennél többen nem is lehet tudni, mivel a képek hátlapján sem évszám, sem egyéb adat nem szerepel.

Ezért ezúton tisztelettel kérjük a felvétel készítőjét, vagy azokat a kedves olvasóinkat, akik a felvétel idejéről, vagy képen szereplő személy kilétéről felvilágosítással tudnak szolgálni, szíveskedjenek azt az evangélikus egyház hivatalába eljuttatni. Fáradozásukat előre is köszönettel fogadjuk.

- v -

Iskolatábor Bükksgentkeresztben

Nagy várakozással készültünk a már hagyományosnak nevezhető iskolatáborba. 1997-ben Piliscsabán, 1998-ban Váralján, ezen a nyáron pedig Bükksgentkeresztben töltöttünk el együtt néhány napot. 88 gyerek, 9 pedagógus, 3 kísérő - számokkal így lehet jellemezni az útnak induló kis csapatot.

A *diósgyőri vártól*, első megállónktól búcsúzva az alföldi, sík vidék látványához szokott szemek kezdtek egyre inkább kikerekedni. Isten teremtett világának számunkra ritka csodáit láttuk. Magas hegyek között, szűk utakon kanyarogtunk, oldalról „égig érő” fák, vélt és valós barlangbejáratok látszódtak, fehér sziklák meredeztek felettünk, alagutakon haladtunk át, kis patak futott le az erdőből, a képzelet pedig ki tudja, hogy mi mindent látott még...

Ilyen mesebeli utazás után érkeztünk el végül *Bükksgentkeresztre*, ahol örömmel foglaltuk el a kőházakat. Sajnos az időjárás inntől kezdve nemigen kedvezett nekünk, nagyon sokat esett, de ez nem akadályozott meg bennünket a tervek megvalósításába. A szomszédos *Lillafüreden* kétszer is jártunk; megnéztük a Szent István-barlangot, a Szinva-patakot, a Fátyol-vízesést, a Hámori tavat, kisvasúttal elmentünk *Garadnára* is. Az *egri városnézés* során a székesegyházban és a várban is idegenvezető segítségével néztünk körül.

Természetesen a túrázás sem maradt el. A körülbelül 590 m magasan fekvő táborunkból indultunk el 6 km hosszú túránkra. A zöld jelzés mentén elhaladtunk a Lófő-tisztás mellett, majd felkapaszkodtunk a 720 m magas *Kőlyuk-galya* nevű hegycsúcsra. Az innen elének táruló csodálatos panoráma, a távol és közel levő hegyek, a völgyben fekvő kis falu látványa kárpótolt bennünket a fáradságos útért, még a sáros cipőkért is.

A táborban töltött idő is jól telt. Beszélgetés, játék, labdarugó bajnokság, az őrangyalok „mesterkedései”, a Bükk élővilágáról szóló „különóra”, táborzáró totó tette színessé napjainkat. Közöttünk volt Nagy Ervin segédlelkész is, aki a reggeli és esti áhítatokat tartotta körünkben. Gitárral vezette az éneket és hirdette Isten igéjét.

És befejezésül álljon itt egy - önkényesen kiválasztott - gyerekvélemény: „Legjobban a vízesés, a túra és a kisvonaat tetszett. Sok új barátal ismerkedtem meg.” Mindannyian várjuk már a következő iskolatáborot.

Lázárné Kilián Szilvia

Wass Albert Látható az Isten

*Füben virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben
ahol sötét van, ahol fény ég
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.
Arasznyi életünk alatt
nincs egy esalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátására vár,
s szeme elé a fény korlátja nő.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom-
ítéletes, zivataros,
villám-világos éjszakákon.*

Gróf Czegei Wass Albert az erdélyi Mezőség Válaszút helységében 1908. január 8-án született. Válaszút falu a Kis-Szamos völgyében, Kolozsvártól észak-keletre van. 1792-1853. között Bánffy György főispánja alatt itt tartották a DOBOKA megyei közgyűléseket. E kis faluban nevelkedett. Főnemesi születése ellenére különös szeretettel volt az egyszerű emberek között. A második világháború előtt a kolozsvári Ellenzék c. lap munkatársa és az Erdélyi Szépmíves Céh tagja. 1934-ben Baumgarten díjjal ismérték el Farkasverem c. írását. A háborúban huszártisztként vett részt és vezette katonáit a határon túlra, ahonnan nem volt visszatérése. Jó is, hogy nem jött vissza szülőföldre, mert magyarsága miatt 1945-ben halálra ítélték.

Németországból 1952-ben ment az USA-ba. Ott 1956-ban megalakította az Amerikai Magyar Szépmíves Céh-et, hogy segítse a magyarság kultúráját. Célja az „összmagyarság kultúráját” szolgálni, hogy az óhazai és a világban kisebbségben, szétszórta élő magyarságot a szellem erejével összetartsa. Felmerül a kérdés, hogy az utóbbi időkhöz miért nem hallottunk róla, illetve írásairól. Ennek oka az, hogy a hivatalos közöny és hallgatás emelt köré esőndfalat. Nem volt szükség olyan íróra, aki azt írta: „Valahol szörnyű vihar lehetett... S a viharban egy nemzet elveszett...!” vagy, hogy a „hazaszeretet ott kezdődik, amikor egymást szeretik azok, akik egy hazában élnek” Híte, hogy előbb-utóbb a nemzet „kikapaszkszik még a bajból”.

1990 után is alig-alig oldódott a hallgatás róla. Csak 1997. június 26-án kapta vissza, sor sürgetés után az állampolgárságot.

A Püski Kiadó 1998-ban adta ki „A bujdosó imája” c. verseskötetét, melynek bevezető „Előhang”-ja a

Harangszó ez évi májusi számának első oldalán található.

Floridai otthonában, 1998. február 17-én, kilencven éves korában, önkézevel vetett véget életének. Hamvait hazahozták és Erdélyben, a Marosvásárhelytől északra lévő Marosvécs várkastélyának kertjében, a legendás Erdélyi Helikon irodalmi társaság „Helikon asztala” közvetlen közelében helyezték ideiglenes sírba. A temetésen csak kevesen vettek részt, mert a hivatalos temetést a román hatóságok nem engedélyezték. A várkastély Kemény János erdélyi fejedelem tulajdona volt, és a helikon asztalt Kós Károly tervezte. 1999. augusztus 7-én Marosvécs református templomának kriptájába helyezték végleges nyugalomba.

Dr. Kiss A. Sándor

Pajkos gyermekek a templomban

Lassan másfélszáz éve is lesz már annak, hogy „felsőbb helyen” szóba került az a köznapi szokás, hogy a még tanulókorban lévő gyermekeiket a szülők - helységünkben is - rendre elvonták a „tanulmányozástól és templomba járástól”, s ehelyett: „barmaik őrzésére használták őket”.

Ezek a pásztor-szabadsághoz szokott gyermekek azután, ha olykor mégis eljutottak a templomba, abban sem volt köszönet, mert ott nem tudtak a helyhez méltóan viselkedni. S hogy ez hosszú időn keresztül így lehetett, abból sejthető, hogy a gyermekek helytelen templomi viselkedéséről az ev. egyház jegyzőkönyveiben az 1870-es évektől egészen a századfordulóig, sőt még utána is előfordulnak panaszok, és a panaszok orvoslására tett intézkedések.

Az alábbiakban néhány ilyen korabeli esetet mutatunk be:

1872: „Az istentiszteletek alkalmával a gyermekek templomi rendetlenkedése oly gyakorivá vált, hogy ezen ügyek beható tárgyalását” a presbitéri gyűlésre hagyták. A rendetlenkedések megszüntetése érdekében a presbitériumtól a hívek: „körülményes intézkedést” vártak.

A várt intézkedés a szóban forgó év szeptemberére meg is született. „Az istentiszteletek alkalmával a templom bensejében történő rendetlenkedések

meggátolására, a rend és csend tekintetéből” a presbitérium az egyház gondnokát arra utasította, hogy a templom belsejében, s kívül pedig a torony melletti ajtóhoz egy-egy felügyelőt állítson. „Ezeknek kötelességükké tétetvén az istentiszteleteken való rendes megjelenés, a rendre és csendre való felügyelést...”

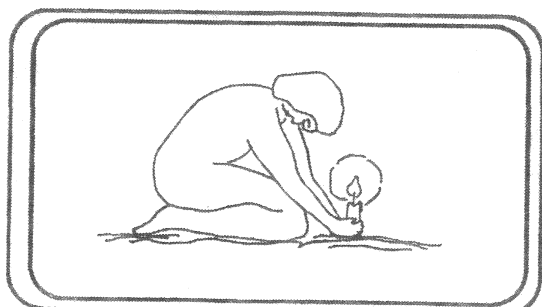
Egyéb dolgokat sem elhanyagolva, ugyancsak intézkedés történt a „templomi nagy léghezam” megszüntetéséről, amelyet már eleink is, „az egészségre nézve felette veszedelmesnek” tartottak.

1890: - Ismét a pajkos gyermekek miatt -, hétköznapokon csak a keleti és déli ajtókat nyitották meg istentiszteletkor a hívek előtt. A fenti intézkedés nem bizonyult elég hatékonynak, mert alig egy hónap múlva azt hirdette a lelkész a szószékről, hogy: „A pajkos gyermekek botrányos futkosásának s lármájának megakadályozása végett az egyháztanács határozata alapján, hétköznapi istentiszteletek alkalmával a templomnak csak a déli fő ajtaja nyitattik fel.” (Ugyanez év decemberére készültek el a karzati feljárókra a rácsajtók is.)

1903: A közgyűlés egy már kialakult ülésrendet véglegesített, amikor kimondta: „Az iskolásgyermeknek a templomban való elhelyezésére nézve a leányok az oltár előtt, a fiúk az orgona két oldalán és a háta mögött foglalnak helyet. Figyelemmel arra, hogy a felnőttek a gyermekek új elhelyezése által szokott helyükről ki nem szoríttassanak.”

Lehet, ez az intézkedés jelentett fordulópontot a gyermeki pajkosság megfékezésében, hiszen a példabeszéd is azt tartja: „Tanítsd a gyermeket is az ő útjának módja szerint; még mikor megöregszik is, el nem távozik attól.” (Példabeszédek 22.6.)

Verasztó Antal

Balogh Örsé 1998.

Isten jelenléte és szeretete 80 évem alatt

5Móz 8,2 „... emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened”.

Szeretném ezzel az igével kezdeni bizonyágrételemet. Hiszem, hogy Ő indította el életemet. Ő adott olyan családi légkört, benne sok áldást, igével való növekedést, ami lehetővé tette, hogy olyan legyek, amilyennek Ő szereme látni.

A naponkénti bibliaolvasás és azok az alkalmak, amik lehetővé tették hitben való növekedésemet, nem maradtak gyümölcstelenek. Isten gondoskodott arról, hogy megmentő szeretete nyilvánvaló lehessen életemben. Ez kiválasztó szeretet volt. Minden egyes nap és alkalom előkészítette jövőm életemet. Az Ige által való figyelmeztetés: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy. Ézs. 43,1.

Tudtam és hittem, hogy Istennek célja van életemmel. Többször figyelmeztetett konferenciái alkalmakon: Térj hozzám, bűnös gyermekem, hisz megváltottalak. Mentő szeretete utolért és döntöttem. Miután 1939-ben elvégeztem a szarvasi Evangélikus Tanítóképzőt, és négy évig tanítottam az orosházi evangélikus egyház iskoláiban, elindultam az Ő követésére. Hogy felkészülhesek a további szolgálatra, jelentkeztem Győrbe az ottani nővéreképzőbe, a diakonisszákhoz. Elindulásom napján kaptam a következő ígét: Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, hogy gyümölcsöt teremjete. Jn 15,16

Isten szeretete felkészített a feladatok elvégzésére. Gyülekezeti szeretetszolgálat, bibliaóra, istentisztelet tartása, ifjúsági munka, hittanórák, beteglátogatás, gondozás, szociális munka. Nagyon sokszor megtapasztaltam Isten segítségét. Csak akkor teljesedett ki életem, amikor át tudtam adni magamat Isten lelke vezetésének, aki erőt, világosságot, békét, csendet adott és megáldotta szolgálatomat. Olyan jó volt sokszor megtapasztalni, hogy Ő a hatalmas, a valaki és én a „senki”. 1955-ben jöttem haza. Ez a hosszú út sokszor rövidnek tűnt. Hogy még most is figyelhetek az ígére és szolgálhatok a gyülekezetben, emberek között lehetek, Isten szeretetének bizonyága. Hisz Ő az egyszülött Fiát, Jézus Krisztust áldozta fel a Golgotán énérettem.

Áldom és magasztalom az Ő nevéért a szeretetért. Kérem Istent, hogy még ezután is adjon erőt, hitet, reménységet, kitartást és naponkénti megbocsátó szeretetét, hogy ezzel tudjak még addig élni és szolgálni, amíg Ő akarja és eljuthassak szeretetéből az örökkévalóságba. Így legyen!

Tóth Lenke

*„... a láthatók ideig valók,
a láthatatlanok pedig
örökkévalók.” 2Kor 4,18*

Csendes főhajítás

A fáradt szeptemberi napsütés, a hűvösödő esték és csipős reggelek, az ősz kíméletlen hírnökei engem mindig számadásra, visszatekintésre készítetnek, mert úgy érzem, az esztendő a természet álomba merülésével ér véget igazán, s a téli álom csendjében már titkon születik az új.

Most is merengve suhannak végig gondolataim az elmúlt hónapok sok-sok élményén, eseményén, s ahogyan visszafelé haladok az időben, megpillantom Benkő Pali bátyám - mindnyájunk kedves Pali bácsija - jól ismert alakját. ...Közeledik, mosolyogva nyújtja kezét, szemében a megszokott, kamaszosan pajkos fény villan...összerezzenek... Igen, egy évvel ezelőtt mindennapi, természetes dolog volt az, ami ma már csak emlék. Emlékek hosszú sora.

Életútjának főbb állomásait legtöbbször ismerjük, tudjuk, hogy a második világháború idején, 22-23 éves ifjúként már bizonyosságát adta hősiességének, áldozatkészségének.

Feleségével, Bellá Jolikával 1945 karácsonya óta élt példás, boldog házasságban. Életüket megnehezítette az a rendszer, melynek osztálytagozódásában a „nem kívánatos” oldalon vívták küzdelmüket a megéihetésért. Felnevelték és

szárnyra bocsátották két gyermeküket, megbecsülést és tiszteletet vívtak ki maguknak és családjuknak.

Ismerjük egyházközségünkben - majd egyidejűleg egyházmegyénkben is - felügyelőként, odaadó hűségével végzett tevékenységét és a zsinat munkájában vállalt felelősségteljes feladatának maradéktalan teljesítését.

Mindezek csupán száraz tények. Sokat mondanak, mégis száználmasan keveset mutatnak meg abból a megfoghatatlan és szavakkal ki nem mondható lényegből, ami egy ember lényét, személyiségét jelenti, amitől valaki az, aki és olyan, amilyennek ismerjük, becsüljük, szeretjük, amilyennek emlékeinkben is megőrizzük.

Milyen is volt vitéz Benkő Pál, a mi kedves felügyelőnk?

Mindenre odafigyelő, gondos és fáradhatatlan munkatársa mind a lelkészeknek, mind az egyházmegye esperesének; ügyes-bajos dolgaink alapos ismerője, minden megoldások kulcsa. Hogy mennyire, azt azóta tudjuk legjobban, amióta nincs közöttünk. Amióta hiányát érezzük.

Mégis, legfontosabb jellemzőjének hitét tekinthetjük. Ez a hit vezette át az élet minden nehézségén, megpróbáltatásán.

Kedvesen beszélt arról, hogy ő tulajdonképpen többször is ünnepelheti születésnapját, mert nemegyszer volt egészen közel a halálhoz, a lezuhant repülőgépből súlyosan megégve, egy önhibáján kívüli közúti balesetből összetörve került ki, s mindkét esetben hosszú hónapokig tartott a gyógyulás, de talpra állt. Később alattomosan támadó betegség kezdte ki szervezetét, de Istentől kapott lelki ereje, tenni akarása győzött. A munka eltette...

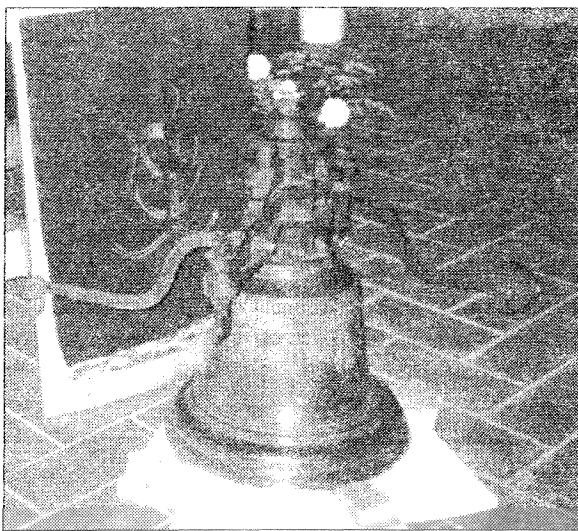
Tevékeny, tartalmas életét hirtelen zárta le a megfáradt, de pihenni nem akaró szív utolsó dobbanása.

A veszteség fáj, különösen annak, aki hűséges társát veszítette el. Gyarló emberi szavak vigaszt nem nyújthatnak gyászában, de Isten akaratában megnyugodva hinnünk és tudnunk kell, hogy életünk és halálunk az Ő kezében van, tudta nélkül hajunk szála sem görbülhet és amit tesz, mind javunkra van.

Vitéz Benkő Pálra csendes főhajítással és a feltámadás reménységével emlékezünk.

Fürst Enikő

Zombai harangok

Milyen természetes már, hogy templomunkban ott áll a Zombáról hozott harang, hogy körülötte vasárnapról vasárnapra fellobbannak a gyertyák lángjai, emlékeztetve az eltávozottakra és mindig újból emlékeztetve városunk alapítóinak állhatatosságára!

Egy idő óta másik „zombai” harangról is beszélhetünk, arról a „kis” haragról, ami sokáig „Csipkerózsika-álmát” aludta a templom elrejtett zugában, most pedig már Zombán hívogatja evangélikus testvéreinket Isten házába. Püünkösöd közeledtével kedves meghívás érkezett Zombáról: a templom felszentelésnek 5 éves évfordulójára készültek, s amint annak idején a templom birtokba vételekor, most is meg kívánták osztani örömeiket az orosházi gyülekezettel.

Bár ezúttal népes csoporttal nem tudunk útra kelni, a meghívást természetesen elfogadtuk és egy kis küldöttség készült a látogatásra. Megfelelő ajándékon tanakodva jött a gondolat, hogy - miután a zombai templomból még hiányzik egy szép hangú, „igazi” harang - meltyőbb helyre nem is kerülhetne a mi úrva harangunk, mint Zombára. Az örömteli fogadtatás igazolta elgondolásunkat.

Az úrvacsorás istentiszteleten, a népes gyülekezetben ott volt a település polgármestere is, feleségével, s sokan a szomszéd településekről. A gyülekezetet most gondozó Johann Gyula szekszárdi lelkész szolgálata mellett vendégként Hafenschér Károly, a „templomépítő” lelkész hirdette isten ígét, ApCsel 10,34 alapján. Ribár János esperes szép köszöntő szavakkal kísérte az ajándékot.

A befejező közgyűlésen Pintér György felügyelő idézte fel a múltat. Fűvös muzsika zárta az ünneplést, Johann Gyula vezetésével a szekszárdi fiatalok játékában gyönyörködhetünk.

Vendéglátóink a közös ünnepi ebéd után körbevittek minket a településen, jogos büszkeséggel mutatták meg mindazt a sok szépet, amit szorgos kezek munkája hozott létre.

Szeretettel örizzük látogatásunk emlékét.

FE

Krónika

Események 1999. püünkösdtől augusztus végéig

Püünkösöd vasárnap (május 23.)

Orgonaszentelés

Elavult régi orgonájuk helyett szép hangú elektromos hangszert vásároltak a csabacsüdiek. A felszentelést ünnepi istentisztelet keretében, Láng Pál gyülekezeti segédlelkész mellett Ribár János esperes végezte. A szép alkalom szeretetvendégséggel zárult.

Püünkösöd hétfő (május 24.)

Látogatás Zombán, a templomszentelés 5 éves évfordulójának ünnepén. A szép eseményről külön összefoglalót adunk.

Június 12.

Paks: regionális csendesnap

Az emlékezetes országos evangélikus találkozó színhelyén most ökumenikus csendesnapra gyűltek össze a történelmi felekezetek képviselői, elsősorban a közelebbi környékről, de - a kedves hívásnak eleget téve - Skorka Katalin segédlelkészünkkel együtt négyen részt vettünk a tartalmas, szép alkalmon.

Június 13.

Hangverseny a templomban: Ella István és családja

A művészcsohad - amint ezt tőlük már megszoktuk - értékes, lélekemelő percekkel ajándékozta meg mindazokat, akik ezen az estén eljöttek templomunkba.

Július 2-4.

Országos Evangélikus Találkozó Csömörön

Bár a gyülekezetünket érintő események között a bőség zavarával kellett szembenéznünk, mégis több mint harmincan szálltunk buszba, hogy részt vehessünk a találkozóon. Megértte, még annak is, aki - mint a krónikás - nem tudott végig maradni.

Július 4.

Lelkészavatás

Hosszú idő után ismét, s most egyszerre mindjárt két orosházi fiatalembert indíthatott el a lelkeszi szolgálat útjára D. Dr. Harmati Béla püspök, Dr. Cserháti Sándor teológiai professzor és Ribár János esperes. Az egész gyülekezet szívből, szeretettel ünneplte.

Július 11.

Nagy Ervin beiktatása a segédlelkészi szolgálatba.

Édesapánk - nagyapja - „örökébe” lépve Isten áldása legyen életén.

Július 11-től 24-ig

Kántorképző tanfolyam

Szell Éva vezetésével 19 lelkes, kedves fiatal résztvevővel, a már megszokott szép rendben telt el a két hét. Az első hét vendéglelkésze Baranka György volt, a második héten Blatniczky János. A szokásos „félidei” zenés áhítaton Finta Gergely orgonált és a kántorképző

énekkara bizonyította a szorgalmas tanulás eredményét. Bibliaversennyel fejeződött be a tanfolyam. Itt mondunk köszönetet mindazoknak, akik segítettek a reggelik és vacsorák elkészítésében, akik bármivel hozzájárultak a tanfolyam zavartalan munkájához szükséges feltételek megteremtéséhez.

Augusztus 1.

Hálaadás egy lekészpályáért.

50 éve avatták lelkeszé Orosházán Brebovszky Gyulát.

Augusztus 28.

A tele padosorok tanúsították, hogy gyülekezetünk szeretete vette körül Nagy Ervin segédlelkészt és Bácskai Zsuzsanna teológiai hallgatót, amikor templomunk oltára előtt Ribár János esperes áldotta meg házassági esküjüket, az általuk választott zsolnárvassal: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért”

Augusztus 29.

Az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium évnyitó istentisztelete.

Ismét elkezdődött egy munkás, ám ígéretes időszak.

További utunkat kezdjük el Isten nevében!

Összeállította: F.E.

Ami nem igaz, az nem igaz

Sanda és érthetetlen kijelentést terjesztenek egyesek: „botránypolitizálást folytat a kormány.” Egy egészen lapos szellemiségre valló primitív nyelvi látványosság is napvilágot látott: „Orbán-Torgyán-botrány-kormány” - formulával. Ami nem igaz, az nem igaz.

Ami igaz, az viszont igaz. Botrányok tényleg vannak, csak éppen az a helyzet, hogy eredetük az előző kormányzati ciklusok időszakára datálódik. Igen csak elhíresült a Postabank VIP-listás ügye. De ne engedjük feledni a többi korrupciót, csalást sem, amelyről egy lista áll a rendelkezésünkre adatokkal és nevekké, amit korábban a Vasárnapi Újság című rádióműsorából hallhattunk. Ezek közül a különös fogalomra lett Tocsik név kiemelkedő, de számos nevet idézhetnénk fel.

A botrányok nem ezzel a kormánnyal függnek össze. Mert aligha ez a kormány a felelős a szakszervezeti üdülő megvételéért, a VIP-listás segélyakcióért, és hasonlókért. Más! Csak feltűnt, hogy nem robbantak az árak, eddig nem emelkedtek az energia (gáz, áram) árai, nem szaladt el az infláció, támogatják a gyermekes családokat, mert visszaállították a GYES-t, a gyermekesek nagy adókedvezményben részesültek, továbbá most egyetlen kórházat sem szüntettek meg és nagyon nagy erőfeszítéssel támogatják a katasztrófasújtotta területeket, lakóikat.

Természetesen ennek a kormánynak is vannak hibái: még mindig várjuk azt a fehér könyvet, amit a miniszterelnök

ígért meg még elnöki várományosként, hogy felméri, és közzé teszik a rabló-privatizáció igaz történetét (hová tűnt el annyi ezermilliárd forint, miért kellett fillérekért eladni a magyar energiaszektor stb.)

Azt mindenképpen tisztességesnek tarthatjuk, hogy a nagyobbik kormánypárt tagjai legkisebb vétségét, hibáját is keményen bünteti, mert nem akar megengedni semmiféle visszaélést, korrupciót, csalást, amihez az elmúlt években annyira hozzászokhattunk, hogy egyesek már megértéssel kezelték. A sikkasztás, lopás, csalás mindig bűn, még akkor is, ha hozzá törvényi alapot lehet utólag rendelni.

Ha valahol botrányok tömege, sorozata, láncreakciója keletkezett, akkor az nem az elmúlt egy esztendő. Ami nem igaz, az nem igaz, De ami igaz, az igaz.

áRoS

Közérdekű információk, hírek

Ezek a sorok a tájékoztatás célját szolgálják, szeretettel kérjük azokat a kedves olvasókat, akiket érdekel gyülekezetünk élete, alkalmain tartalma és időpontja, figyelmesen olvassák el ezt a részt is.

Léleképítő, ígéretes külön kiemelt alkalmaink az ősz folyamán, amelyekre egyúttal most előre is szeretettel invitálunk mindenkit.

1. Szeptember 26-án, vasárnap 17 órai kezdettel HORVÁTH MARIANN magán énekszakos egyetemi hallgató művészi pályára készülő testvérünk tartja énekestjét a templomunkban „Az Isten él” címmel. Nagyon szép darabokból válogatta műsorát. Orgonán kísér Nánai Mária orgonaszakos tanuló.

A vasárnap esti koncert műsora:

J.S.Bach: „Bereite dich Jesu” - ária a Karácsonyi Oratóriumból

J.S.Bach: „Reménységem”

J.S.Bach: „Drága Jézus”

J.S.Bach: „Et exultavit” - ária a Magnificatból.

J.S.Bach: h-moll prelúdium és fuga

J.S.Bach: Stabat Mater - három ária

Dubios: D-dúr toccata és fuga

Franck: Paup Angelicus

J.S.Bach: „Az Isten él”

Nagy szeretettel hívunk és várunk minden kedves érdeklődőt!!!

2. Október 10-én vasárnap délelőtt és délután köztünk szolgáló vendégeink lesznek. A délelőtt 10-kor kezdődő istentiszteleten ígét hirdet Jankó Béla lelkipásztor, délután 15 órai kezdettel pedig **SZERETETVENDÉGSÉG**, ahol előadással, igével szolgálnak Jankó Béláné ref. lelkipásztor, valamint Jankó Katalin, a Püspöki Hivatal irodavezetője.

3. Október 17-én, vasárnap délelőtt 10 órai kezdettel ÜNNEPI ISTENTISZTELET abból az alkalmából,

hogy elkészült evangélikus általános iskolánk és gimnáziumunk épületének külső és belső felújítása, tatarozása.

Igehirdető vendégünk D. Dr. HARMATI BÉLA püspök-elnök. Istennek vagyunk hálásak, hogy módunk nyílt erre a nagy lépésre, hogy mintegy 35 millió forint értékben felújíthattuk iskolánk épületét. Külön örömről, hogy egy új főbejáratot készíthettünk, amely egyben arculatot ad az iskolának.

4. Október 21-24. között tartjuk a hagyományos, és a reformáció ünnepét előkészítő **őszi sorozatunkat**, amelynek vendég-igehirdetője **WELTLER REZSŐ lelkész**, a győri Evangélikus Szeretothon igazgató-lelkésze. A sorozat október 21-én, csütörtök este 17 órakor kezdődik, és pénteken, szombaton esténként 17 órakor folytatódik, valamint október 24-én, vasárnap délelőtt fejeződik be az Úr szent vacsorájának ünneplésével.

5. Október 31. vasárnap a REFORMÁCIÓ ÜNNEPE! Délelőtt 10 órai kezdettel hálaadó ünnepi istentisztelet a reformáció tiszteletére és emlékére. 17 órai kezdettel pedig emlékműsor az **OROSHÁZI FÜVŐSOK** közreműködésével.

6. TEMETŐI ISTENTISZTELETEK természetesen ebben az esztendőben is tartunk mind a két temetőnkben (Alvégi, Felsői temető). Egyelőre nem tudjuk, hogy melyik napra tegyük a temetői istentiszteleteket. Idén a november 1. hétfőre esik. Tarthatjuk vasárnap is, de az ebben az esztendőben a reformáció ünnepe.

GYŰLEKEZETI ALKALMAINK

Ezek tehát a közvetlenül reánk váró őszi események, alkalmak, amelyekre szeretettel hívunk mindenkit, és természetesen várunk is. Felhívjuk a testvérek szíves figyelmét arra is, hogy ezek lesznek a kiemelt események, de ugyanebben az időben is megtartjuk gyülekezetünk minden alkalmát:

Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel reggeli áhítat.

Minden csütörtökön este 18 illetve október 1-től 17 órakor istentisztelet és utána testvéri beszélgetés és közös mádság. Ezek a közös beszélgetések lehetőségét szeretnénk bárkinek nyújtani a testvéri közösség megélésére.

Minden vasárnap délelőtt 10-kor, este 18 illetve október 1-től 17 órai kezdettel istentisztelet.

Minden pénteken 17 órai kezdettel un. **TEVE ifjúság** (tizenévesek), és minden szombaton este 19 órai kezdettel un. **felhívott ifjúság** alkalmait tartjuk a gyülekezeti termünkben.

ALKALMAINKRA SZERETTEL HÍVUNK MINDENKIT!

HÍVOCATÁSUNK NYOMATÉKOS OKA, HOGY ÍGY TALÁLKOZHATUNK AZ ÉLET URÁVAL, JÉZUS KRISZTUSSAL ÉS ÍGY ISMERHETJÜK MEG ÉLETÜNK IGAZI RENDELTELETÉT

Nagyon fontos mindenkinek elgondolkodnia azon, hogy földi életünknek van egy örök célja, rendezettség. Élethevágóan, sőt örökéletűen-vágóan fontos találkozni

ebben az életben Isten igéjével, hívásával, egyházával, és még fontosabb szívünkbe fogadni ezeket az életmenő dolgokat.

EZ TÖRTÉNT

Az 1999-es nyár egyik legkiemelkedőbb eseménye volt július 4-e, amikor vasárnap délután 4 órai kezdettel avatta lelkésszé gyülekezetünk ősi templomában D. Dr. Harmati Béla püspök azt a két fiatal testvérünket, Lázár Zsoltot és Nagy Ervint, akik innen indultak a teológiai tanulmányaikra, illetve most a lelkészi szolgálatra. Szép lárvány volt az együtt örvendező és Istenet magasztaló nagy gyülekezet. Öröm volt átélni, hogy Isten bármilyen történelmi körülmények között is megtartja Egyházát, és mindig új szolgatársakat küld az evangélium hirdetésére. Lázár Zsolt segédlelkész a kerület püspöke Szarvasra küldte ki szolgálatra, amit a családjai tagjai nagy örömmel vettek tudomásul, egyrészt Szarvas miatt, másrészt a közelség miatt. Nagy Ervin segédlelkész pedig Orosházán kezdte meg szolgálatát, és így a sokak által ismert és szeretett nagypapa, Füst Ervin lelkész nyomaiba léphetett. Mindkét fiatal testvérünk életére és családjára Isten áldását kérjük.

Augusztus 1-én, vasárnap este 18 órai kezdettel Brebovszky Gyula ny. ev. lelkész tartott hálaadó istentiszteletet abból az alkalomból, hogy éppen 50 esztendővel ezelőtt ebből a templomból indult a lelkészi szolgálatra. Fél évszázadon tapasztalhatta meg Isten olykor megpróbáló, de mindenkor megtartó hűségét.

Július 11-én, vasárnap esti istentisztelettel kezdődően idén is sor került a már hagyományossá vált Kántorképző tanfolyamra, amely két héb, azaz július 25-ig tartott. Most is szép és áldott alkalom volt. A tanfolyam fő szervezői Széll Éva, a gyülekezet egykori kántora, és Füst Enikő, gyülekezetünk munkatársa voltak.

ELŐZETES NAGYON FONTOS

MILLENNIUM – remélhetőleg sokak számára világhossá válik, hogy nagyon nagy jelentőségű ünnepi sorozatra készülünk a következő több mint másfél esztendőben. 2000 január 1-től 2001. augusztus 20-ig **MILLENNIUMI ÜNNEPSZÖRE** kerül sor. Kettős tartalmát azért is szükséges figyelembe vennünk, mert möltóképpen csak a tartalom ismeretében lehet ünnepelni Isten ávjön bennünket arról, hogy vilány és olcsó sörös rendezvényé alácsorítsuk azokat az alkalmakat, amelyek a világtörténelem és a magyar történelem legjelentősebb és legfontosabb eseményei közé tartoznak.

1. Ünneplésünk egyik nagyon fontos oka, hogy 2000 éves a kereszténység.

2. Másik oka pedig, hogy Szent István megalománázása 1000 esztendővel ezelőtt történt.

Egyházi és nemzeti érdekünk, hogy megfelelően ünnepeljük meg tehát mind a két jelet, kiemelkedő alkalmat ezen ennek érdekében gyülekezetünkben

lesznek olyan alkalmak az elkövetkező másfél évben, amelyek ezekkel a témákkal foglalkoznak a felvilágosítás, a tanítás szándékával. Múltunk nem ismerete nagy bűn, és jelenünket, de még inkább a jövőnket veszélyezteti.

Örömmel és Isten iránti hálával vesszük tudomásul, hogy jelenlegi kormányunk illetékes hivatala - Nemeskürty István tanár úr személyében - olyan millenniumi kormánybiztost jelölt ki, aki mindig is hű keresztyénségre és hű magyarságra tanított. Egyúttal örömmel látjuk kormányunk tiszteletre méltó nyitottságát egyházainkkal és elkötelezettségét a magyarsággal szemben.

Most lenne itt az ideje annak, hogy minél többen ráébredjenek arra, hogy milyen szellemi töltést jelent mind a két hatalmas történelmi esemény. Az első annak az alkalma, hogy immáron 2000 évvel ezelőtt eljött a Megváltó ebbe a világa, hogy magára vegye bűneinket, és aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. A második pedig annak az alkalma, hogy a magyarság véglegesen elkötelezte magát a keresztyénség mellett azért, hogy Szent István felismerte, a népet, a nemzetet egyedül csak a keresztyénség mentheti meg.

Ezzel ma is szembesülnünk kell. Nemzetünk, népünk évtizedek óta, párhuzamosan hitének veszítésével egyre jobban pusztul. Nemcsak létszámában fogyatkozik rohamosan, de lelkében is egyre nagyobb kárt vall, egyre-másra lehet tapasztalni nagyon elszomorító jeleit a szellemi, lelki, erkölcsi leépülésnek. Most, az idő folyamában Istentől csodálatos alkalmat és lehetőséget kaptunk arra, hogy mindent megtegyünk ennek a szegény és nagyon fogyó, egyre jobban erőtlenedő nemzetnek érdekében, hogy újra legyen tartása.

Kérjük, hogy öltöztessük lelkünket ünneplőbe együtt!

Teljesen megújult az iskolánk épülete légpuska tűzben

Már az előzetesben is jeleztük, hogy október 17-én vasárnap délelőtt szép istentiszteletre készülünk, amikor D. Dr. Harmati Béla püspök ígéhirdetéssel szolgál közöttünk, és megújult iskolánk épületét áldással felszenteli.

Örömmel vettük, hogy nagyon sokan gratuláltak, dicsérettel szóltak a végső eredményről, az új bejáratról, a külső vakolatról, az udvar felőli bejárat teljes felújításáról. Az épületen belül is jelentős átalakítások történtek, hiszen a folyosói szekrényeket is ki kellett cserélni, mert régiak és elavultak voltak. Mondható - Istennek hála -, hogy teljes külső és belső megújulás történt.

A meglehetősen nagy épület tatarozását rövid időn belül kellett végrehajtani, a tanév befejezésétől kezdve (június közepe) a tanév kezdetéig, amely közismerten szeptember 1. Tehát szűk 2 hónap állt a Vállalkozó, NAGY ISTVÁN rendelkezésére, akinek ebben az értelemben kellett megszerveznie munkacsapatát. Az egyik legnagyobb munka az összes ablak kicserélése volt.

Annak érdekében, hogy minél jobban haladjanak a munkák, a késő estétet is ki kellett használni. Ez sajnálatos zajjal járt, amit természetesen a mi egyházi iskolánk esetében nem lehetett elfűgni: kardinálisnak feljelentés ment, és a rend őrei törvényesen jartak el, amikor hazaküldték a munkásokat a csendőrségi értelemben. Igaz, más iskolákkal is jártak tiszták

munkálatok, de az ottani lakók nem voltak ennyire érzékenyek.

Az iskolánkban estig dolgozó munkások pedig arról is beszámoltak, hogy légpuskával többször is rájuk lőttek. Hallották a becsapódásokat és érezték a mellettük elszivítő légpuska lövedéket. Az is eléggé groteszk volt, amikor pár hónappal ezelőtt a Békés megyei Rendőrkapitányság rendezett iskolánk udvarán ún. közlekedési versenyt a békés megyei fiatalok számára, és ugyancsak feljelentettek bennünket. Ez a verseny egyébként már a megyei döntő volt, tehát már a legjobbak versenyeztek egymással.

Meglepett és megdöbbenett bennünket ez a gyűlölet. Rendkívül sajnáljuk azokat, akik ennyire tudnak gyűlölni. A gyűlölet a boldogtalanság ikertestvére. De nagy örömmel, tapasztaltuk hogy nagyon sokat szóltak a megújult épületről szeretettel, elismeréssel és dicsérettel.

A temetők siralmas állapotáról

Gyakorta érkeznek hozzánk panaszok a temetők állapota miatt. Igyekszünk minden esetben eleget tenni a panaszosoknak, de nem minden esetben jogosak a panaszok. Ezért most újra és sokadszorra leírjuk, melyek azok a kötelességek, amelyek a törvények értelmében a fenntartóra, a tulajdonosra hárulnak:

1./ Biztosítani kell a **temető útjain** a fű vágását, hogy közlekedni lehessen. Ez azonban csak az utakra vonatkozik, de a sírhelyekre nem. A sírhelyeket és közvetlen környéküket a sírhelyek tulajdonosai tartják vagy nem tartják rendben. Érthetetlen, hogy sokan az elhanyagolt sírokat is a fenntartón kéri számon. A sírok állapotáért a temető fenntartója nem felelős

2./ A **kijelölt szemétkerakó** helyről köteles a tulajdonos az elfonnyadt virágokat, koszorúkat és a temetőben keletkezett szemetet elszállítani. Hangsúlyos, hogy a tulajdonos temetőfenntartó a **kijelölt helyekről** köteles a szemetet elszállítani. Tragikus, hogy többen is vannak olyanok akik a szemetet a szomszéd sírjára dobják, vagy önkényesen teszik le valahol.

A temető rendje nagyon nagy mértékben függ a sírhely tulajdonosoktól. Ha az utak járhatatlanok, mert benőtte a gaz, azért a temető fenntartója a felelős, Ha a szemetet nem szállítják el időben a kijelölt helyekről, szintén a fenntartó a felelős. De az elhanyagolt sírokkal a fenntartó nem tud mit kezdeni, mert senki helyett sem ápolhatjuk a sírját. Nem is egyszer megtörtént az a kellemetlenség, hogy az évek óta gondozatlan sírhely értékesítésre került és közvetlenül utána megjelent a tulajdonos, aki jogosnak mondott tulajdonát követelte vissza.

Ezzel a pár sorral is szeretnénk köztudottá tenni, hogy vannak kötelességei a fenntartónak (az utak, a szemétszállítás), de vannak kötelességei a sírhelyek tulajdonosainak is. A temetők siralmas állapotát nagy mértékben meghatározza a gondozatlan sírok tömege.

De bármikor panasz van valakinek, akkor azt tegye meg: Lelkészi Hivatal, Thék E. u. 2. Naponta 9-12 óra között.

Összeállította a Szerkesztő:
Rihár János

GYÜLEKEZETI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS

Agócs Ferenc és Csaba Katalin leánya:	DZSENIFFER	1999. május 23.
Szaszkó József és Ordó Judit leánya:	SZABINA	1999. május 23.
Turák Róbert és Szénási Ibolya fia:	RÓBERT	1999. június 26.
Varga András és Ravasz Tünde leánya:	LAURA NÓRA	1999. július 4.
Kishonti Pál és Fekete Irén fia:	PÁL	1999. július 4.
Dr. Szabó Előd Zala és Dr. Balog Edina fia:	GERGELY KÖFFÁNY	1999. július 10.
Jámborosik Attila és Szűcs Edit fia:	MÁTÉ ATTILA	1999. július 10.
Lévai Attila és Gyurjancsik Andrea leánya:	RÉKA	1999. július 18.
Lalik Tibor és Baricsa Henriett leánya:	NÓRA KINGA	1999. július 18.
Szabó Sándor és Kovács Erzsébet leánya:	EDINA	1999. július 25.
Szemenyei Zoltán és Lőwenz Ella fia:	ZOLTÁN FERENC	1999. augusztus 8.
Virág István és Temesi Anita fia:	SZILÁRD	1999. augusztus 20.
Varga László és Dravecz Ildikó fia:	BALÁZS	1999. augusztus 21.
Molnár Sándor és Szemenyei Szilvia Mária fia:	SZABOLCS SÁNDOR	1999. augusztus 22.
Szemenyei Ferenc és Mórocz Mónika Andrea fia:	FERENC DÁNIEL	1999. augusztus 22.
Bujáki Sándor és Szendi Horváth Rozália leánya:	GABRIELLA	1999. augusztus 22.
Tóth Imre és Szalók Edit fia:	KRISZTIÁN	1999. szeptember 5.
Tarkó Lajos és Harmati Gyöngyi leánya:	KRISZTINA	1999. szeptember 5.
Németh András és Hegedűs Katalin leánya:	SÁRA	1999. szeptember 5.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

Gyurik István és Szabó Klára 1999. május 22-én kötöttek házasságot
 Király Márton és Antal Zsuzsanna 1999. május 22-én kötöttek házasságot
 Kiss László és Czinkóczy Szilvia 1999. június 12-én kötöttek házasságot
 Vékony Bálint és Gera Laura 1999. június 26-án kötöttek házasságot
 Denholm Fraser és Gulyás Éva 1999. június 26-án kötöttek házasságot
 Mecséry Lajos és Szilágyi Hedvig 1999. augusztus 7-én kötöttek házasságot
 Németh Zoltán és Molnár Szilvia Tünde 1999. augusztus 7-én kötöttek házasságot
 Dr. Dinák Sándor és Dr. Pohánka Tünde 1999. augusztus 14-én kötöttek házasságot
 Nagy Ervin és Bácskai Zsuzsanna 1999. augusztus 28-án kötöttek házasságot

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSÉN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉSEK

1999. május 13-tól 1999. szeptember 6-ig

Berta Józsefné(Györgyi Irén 78), özv. Szalai Imréné(Keresztes Margit 80), Csorola József(79), Mihucz Józsefné(Szvitan Magdolna 36), Dér Ferenc(64), Huszár Zoltánné(Tóth Éva 84), Zsarkó Lászlóné(Paczk Mária 85), Seebauer Béláné(Héjjas Éva 70), özv. Csizsár Mihályné(Balogh Jusztna 88), Liechtenstein Józsefné(Madarász Julianna 95), Mecséry István(88), Kurai Józsefné(Kiss Julianna 88), Szilasi Ferencné(Varga Magdolna 66), Nagy Nagyzedai(42), özv. Hajdú Mihályné(Mrva Mária 78), Király Márton(73), Múltán Jánosné(Bor Rozália 95), Nagy Gyevi Melinda(8), Bers Ferenc(86), Tólosi Lászlóné(Csizsár Magdolna 74), Dékány József(79), Pataki Jánosné(Kiss Judit 88), Sonkoiyos István Kardoskut(73), B.Kovács Jánosné(Csepregi Róza 99), Dr.Gulyás Mihály(77), Kovács Lászlóné(Tóth Benedek Lenke 58), Dénes Antalné(Szemenyei Erzsébet 92), Soós Antal Sándor(58), Pusztai Mihályné(Rajki Irén Magdolna 45), Horváth Sándor(87), Lenose Bálintné(Borbás Lidia 72), Fazekas Bálint(77), Raffai Pálné(Zalai Julianna Margit 68), Moesári György(49), özv. Gulyás Szabó Istvánné(Juhász Erzsébet 77), Bányai

Imréné(Toronyi Éva 53), özv. Dékán Jánosné(Vékony Mária 86), Szabó Károlyné(Löwei Irén 57), Csepregi Imre(67), Várhelyi Mihályné(Csurgó Mária 80), Kizur István(72)

„A VILÁG ELMŰLIK... DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ”
(I.Jn.2,17)

Harangszó újságunkra a következő testvérek adakoztak

1999. május 13-tól 1999. szeptember 6-ig

özv.Kalmár Pálné	1.000
Benki Istvánné Saigótarján	300
Barna Imréné	500
Keller Józsefné	500
Csiszár Mihályné	1.000
Barna Béláné Kardoskut	500
Szikora József	1.000
Helesfai Miklósné	1.000
Csákó Gyuláné Budapest	1.000
Barta Imréné	500
Bakk Sándorné	1.000
Csomor Ferencné	1.000
Pleskó Pál	2.000
Csmela Józsefné	1.000
Dominkó Sándorné	2.000
Macher Lajosné	1.000
Brebovszky Gyula Budapest	2.000
Benki Pálné	1.000
Musztafa Szulimán	3.000
Horváth Ferenc	200
Tarsoly Lászlóné	1.000
Tóth György	1.000
Szász Antal	500
Vidovenyecz Pálné	800
Bérczes Elemér és neje	2.000
Szula János	1.000
Tóth Lenke	1.000
Kunszeri Miklósné Kiskunhalas	1.000
Csepregi Antalné	500
Balogh Sándorné	500
Soós Tiborné	1.000
Szász János	1.000
Vági Lászlóné Nagymágocs	1.000
Baki Béláné	1.000
Dr.Kiss A. Sándor Szeged	3.000
Jámbor Rudolf	600
Jankó Lajosné	1.000
özv.Tömböly Jánosné és családja	2.000
Kardoskuti gyülekezet	1.000
Gombkötő Mihály	500
Borsi Ferencné	500
Név nélk. de Istennél	
tudvalévő adományok	3.000

KÖSZÖNJÜK! ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN AZ ADAKOZÓKON!

Amikor az álom valósággá válik

Krisztus mondja: „Jöjjetek éhezni és szomjazni, akik megfáradtak és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

(Máté 11,28)

Máté evangéliumának ezzel a versével indítom írásomat, teszem ezt azért, mert azokhoz szólok, akik az életúton megfáradtak és akiknek terheit könnyíteni felvállaljuk.

Bizonyára többen értesültek róla, hogy gyülekezetünkben diakóniai csoport működik Tóth Lenke néni vezetésével. Évek óta azon igyekszünk, hogy enyhítsünk az egyedül maradt hittestvérek gondjain. Felkeressük őket, elbeszélgetünk velük. Sajnálatos tény, hogy egyre ritkábban jutunk el, s így azt érzik, nem törődünk velük eléggé. Ennek oka, hogy a csoport tagjai is részben már az idősebb generációhoz tartoznak, és így nehézségeket jelent a távolabb lakók felkeresése.

A diakóniai csoport tagjai közül minden évben többen részt vesznek a gyenesdiási diakóniai konferencián. Figyelemmel kísérik a gyülekezetek szeretetszolgálatait, tapasztalatokat gyűjtenek, hol hogyan segítik az idős hittestvéreket.

1997. szeptemberében vendégül láttuk a székesfehérvári és kiskőrösi diakónusok egy csoportját, tőlük is sok hasznos tanácsot kaptunk. Mindenben segítségünkre van és szívügyének tekinti ezt a problémát Ribár János esperes úr is. A gondok enyhítése érdekében diakóniai munkatárs alkalmazására került sor 1996. októberében, Váginé Ilonka személyében. Ő viszont csak az erősen rászorulókhoz tud eljutni, s így akik az egyedüllét nehézségeivel küzdenek, kimaradnak a látogatásából.

Az elmúlt évben rendezett szeretetvendégség, ahol sokan résztvettek, és jól érezték magukat, megerősítette azt az elhatározást, hogy klub-jellegű napközi tartózkodóhelyet kellene létesíteni itt és így tudnánk legtöbb segítséget adni. Ez enyhítené a magányt napközben, és mégis mindenki megtarthatja függetlenségét.

1999-ben úgy tűnik, legfőbb vágyunkat meghallgatta a Jó Isten. Az egyház tulajdonát képező Meszes-kisközi iskolát visszaadta az önkormányzat.

Az esperes úr és az egyház vezetősége úgy döntött, itt meg lehet valósítani az elképzelést. Az épület több helyiségből áll. Megindultak az előkészületek az átalakításra, természetesen

mindez hónapokat vesz igénybe, indítása 2000-ben történhet meg.

Itt klub-jellegű nappali tartózkodóhelyet alakítunk ki az idősebbeknek, a fiatalok számára hétvégi ifjúsági centrumot. Reményünk szerint itt szakemberek hittel és nagy szeretettel várnak majd minden érdeklődőt reggel 8-9 órától délután 4 óráig.

Azoknak, akik csak néhány órai időtöltés miatt térnek be, olvasó és könyvtárszoba, TV, társalgó áll majd rendelkezésre, ahol kellemesen tölthetik idejüket.

Aki egész napos gondoskodást igényel, kedvezményes áron biztosítunk étkezési lehetőséget, diéta is megoldható, fizetni csak ezért kell majd. A többi szolgáltatás ingyenes.

Munkatársaink egészségügyi szaktanáccsal szolgálnak, vérnyomásmérés, gyógyszeresedés, diétás táplálkozás megbeszélése. Tervezzük egy tornaterem létesítését, itt mozgásszervi, reumás betegek rehabilitációs kezelését, tornáját és masszázst biztosítanánk. Hetenként orvosi tanácsadásra, receptírásra lesz lehetőség.

Akinek otthon problémát okoz a mosás, segítünk kimosni, vasalni. Ha nehezen fűthető a fürdőszobája, fürdésnél és hajmosásnál is segítünk.

Természetesen a lelkészek segítségével eicsenedésedre, imádságos együttlétre is lesz alkalom.

A közeljövőben készülünk felmérni az igényeket.

Halld meg testvér a hívó szót, mi veled vagyunk!

Kovács Tiborné

Orosházi Hírangszó Kiadó: Evangélikus Egyházközség, 5900 Orosháza, Tih. E. u. 2.
Felelős kiadó: Ribár János lelkész, esperes.
Társzerkesztő: Koszorus Ozkár presbiter.
Készült az INICIALE BT nyomdájában, Orosháza.